

Forord

En glad dreng i de glade tressere

En pentalogi med utroligt mange og spændende fortæelser ...!

10 i '60 og 60 i '10.

Tørre tal, der er lette at forholde sig til: Fyldt 10 år i 1960 og 60 år i 2010. Problemet er bare, at 'skallen' og psyken aldrig har fulgtes ad i et bare nogenlunde fornuftigt og parallelt parløb. For jeg har altid haft et utroligt barnligt sind.

De glade tressere var bestemt også et glad årti for mig. Jeg fyldte altså 10 år i 1960, som blev indledningen til et utroligt spændende årti.

Ikke fordi jeg fyldte 10 år, men fordi det var indledningen til et årti med virkelig store forandringer; på verdensplan såvel som i det gamle danske bondesamfund.

Derfor har jeg valgt at skrive om mit liv, primært i tiden som teenager fra 1963 til og med 1969.

Jeg føler mig privilegeret af at have oplevet netop det årti fra første parket.

I denne pentalogi har jeg samlet nogle få glimt af ting, som fyldte utroligt meget i en drengs indholdsrige liv i det årti:

- *Mimersgade og den nordiske mytologi*
- *Græsk-romersk brydning og den nordiske mytologi*
- *En lille landsby og en sjov lille fætter*
- *Pigtråd og de glade tressere*
- *Fodbold og den nordiske mytologi*

Dette causeri fylder meget i mine erindringer om et meget aktivt årti, hvor jeg 'Non, je ne regrette rien,' men gladeligt ville gøre de samme ting igen og igen og igen og ...

Kurt Hermann

2011

Mimersgade og den nordiske mytologi

Af Kurt Hermann

Vi unger, der boede i Mimersgade, var da godt klar over, om end ubevidst, at områdets gadenavne var dominerede af nogle helt anderledes navne end de gængse.

Vi havde bare alt for travlt med bare at være drenge. Pigerne må tale for dem selv.

At der var tale om navne fra den nordiske mytologi, var ikke noget vi tænkte dybere over, eller snakkede om.

Der var blot tale om gode gadenavne i et godt område:

Frejagade, Odinsgade, Thorsgade, Lindvigsvej, Mimersgade, Bragesvej, Ægirsgade, Baldersgade og Bjarkesgade.

Navne på gader i et område som vi kendte, så at sige, som vores egne bukselommer.

Navnet Mimer stammer fra en jætte i den nordiske mytologi, hvor han var den klogeste af alle. Mimer blev givet som gidsel til Vanerne efter krigen mod Aserne. Han blev halshugget af Vanerne og kun hovedet blev sendt tilbage.

Mimer er i øvrigt Odins morbroder.

Odin var en af de mest fremtrædende guder, og havde med krigslykke, kongemagt og faldne krigere at gøre. Han var høvdingenes og kongernes gud. En krigsgud som Thor.

Med i drengetidens erindrings-billeder hører også Spedalsø Torv og Sønderbrogade samt de omkringliggende gader, hvor enkelte klassekammerater naturligvis var nødt til at bo.

Selvfølgelig hedder Andelsboligselskabet, hvor vi boede, Odinsgaard. Hvad ellers?

Søndermarksskolen på Lindvigsvej var det naturlige omdrejningspunkt i vores liv. Den var færdigbygget i 1950, som også jeg og de fleste af mine klassekammerater var det. Altså var skolen rimelig ny, da vores årgang overtog den i 1957. Mange af eleverne fra de andre, noget ældre skoler, var helt åbenlyst og ganske klædeligt, misundelige på Søndermarksskolens elever.

Fra Ryegade til Lindvigsvej

Det var endda lige før, jeg ikke kom på Søndermarksskolen. Jeg måtte starte min skolegang på Ryesgade Skole, fordi vi boede Nørrebrogade 114, eller Stejlbakken som den kaldes i folkemunde.

Ryesgade Skole husker jeg mest på grund af rugbrødsfabrikken Rutana, som sendte fantastiske dufte af friskbagt rugbrød ud af de åbne vinduer mod Ryesgade.

Melodien 'Manden På Risten,' sunget af Hans Kurt, forstår jeg derfor ganske godt.

Skolegangen på Ryesgade Skole kunne også være rimelig pinlig.

Jeg må have været alt for tilbageholdende og genert, for midt i en time skulle jeg lave 'bummelum,' men turde ikke spørge læreren om lov. Så jeg sad pludseligt lidt højere, end jeg normalt ville have gjort, da naturen havde krævet sin uigenkaldelige ret.

Der var ingen, der sagde noget, men måske var de bare diskrete, eller også var de allesammen forkølede.

Jeg fortalte det aldrig til nogen.

I stedet blev det, efter et halvt års skolegang på Ryesgade Skole, til en overflytning til en skolegang på Søndermarksskolen. Mor og far var nemlig blevet fuldgylde medlemmer af Odinsgaard, og fået tildelt en toværelses lejlighed på Sønderbrogade 64C.

Jeg glemmer aldrig, den dag jeg havde været fræk overfor et par store drenge efter skoletid. I blind tillid til min hurtighed, lovede jeg dem død og ulykke. Hurtigheden var der ikke noget galt med, men at min far var hjemme, og hørte hele seancen, havde jeg ikke kalkuleret med.

Da jeg kom op i lejligheden, sagde jeg derfor, at der var nogle store bøller, som ville banke mig. - Nå da, sagde min far, - så må du hellere gå ud og forsvare dig.

Så blev jeg sat på gaden, og jeg måtte forsvare mig efter bedste evne.

Derefter sikrede jeg mig altid, at far ikke var hjemme.

Her boede vi et par år, før vi søgte og fik, en treværelses lejlighed på adressen Mimergade 4B. En førsteklases andensals lejlighed med hyggelige skråvægge, som jeg stadig elsker. Og der var ingen, der boede over os.

Det skulle også hurtigt vise sig, at området var et rent slaraffenland for os børn.

Der var krudt i Mads

En af mine klassekammerater var Kurt, min navnebror, som boede Mimergade 6A, stuen til højre.

Da vi var to Kurt'er i samme klasse, blev det ret hurtigt besluttet, at kalde Kurt for Mads, udledt af hans efternavn Madsen. Det har så fulgt ham siden.

Mads' far var aktiv på hjemmefronten, så Madsen familien

kunne præsentere hele fem brødre. Men han var også aktiv i hjemmeværnet, og han havde såvel geværer som skarp ammunition liggende i et kælderrum. Det havde Mads selvfølgelig styr på, og jeg glemmer aldrig, da han demonstrerede, hvorledes man kunne bore hul i en skarp patron og ryste krudtet ud. Han undgik behændigt fængelhætten, som kunne have været aktiveret af slagstiften eller af boret.

Den patron havde jeg i mange år, uden at turde vise den til mine forældre. Far ville hurtigt have lugtet luntten, men flot var den.

Fuldstændig tosset af to skøre drenge, men vi var vel heldige, eller også var Mads bare dygtig.

Kælderrummet, som lå i Ægirsgade, står derfor i tydelig erindring.

Skolemælken

På Søndermarksskolen var vi dengang tilmeldt en skolemælksordning.

Den kostede os ikke en krone, men køleskabskold skolemælk fandtes ikke. Simpelthen fordi skolen ikke ejede et køleskab. Måske på lærerværelset, men ikke blandt os simple elever.

Mælken blev dagligt leveret i klare $\frac{1}{5}$ l glasflasker i metaltrådsstativer, leveret i rummene hvor der kunne vaskes hænder.

Specielt husker jeg et spisebrikvarter, hvor jeg sammen med John Villadsen havde afhentet D-klassens ration. Pludselig fór der en djævel i mig, mens vi sad og spiste vore madpakker.

- Hvad nummer har din flaske, spurgte jeg John. Sådan lidt henkastet.

Nu var det blevet til en konkurrence på numre, og John vendte hurtigt flasken på hovedet for at se nærmere efter. Mælken fra den næsten fyldte flaske, plaskede ned i skødet på ham, før han kunne nå at fortryde.

Han fik noget af min mælk, og vi var stadig gode venner bagefter.

I dag er John desværre død, og han er en gammel skolekammerat, som jeg vil savne. Især efter at have mødt ham igen til skolens 50 års jubilæum, og lært ham at kende som en behagelig og venlig voksen.

Fra skoletiden glemmer jeg aldrig, da John ville stejle på sin cykel. Det gjorde vi ofte, men Johns forhjul var ikke spændt ordentlig fast på forgaflen den dag. Det gjorde at hjulet røg af, og John bankede hovedet i asfalten med et brag. Han brækkede kæben flere steder i komplicerede brud, og han fik kæben 'syet' sammen med ståltråd. Han kunne kun indtage føde via tynde sugerør, og da klassen

besøgte ham på sygehuset, var hans hoved så hævet af slaget, at vi knap nok kunne kende ham.
Vi lærte af episoden, og holdt op med at stejle på cyklerne.
I hvert fald i fjorten dage.

'Ryleungerne'

Vi havde nogle drabelige kampe med ungerne fra Rylevej i 'Pipkvarteret.'

Tilnavnet kom selvfølgelig af kvarterets gadenavne, med fuglenavne som Mejsevej, Mågevej, Drosselvej, Tranevej, Fasanvej, Svalevej, Spurvevej, Nattergalevej, Lærkevej og så selvfølgelig Rylevej.

Kampene foregik med kålstokke tværs over jernbaneskinnerne, kun afbrudt når der kom tog. Det havde vi alle heldigvis stor respekt for.

Mads' ældste storebror hed Finn og ham kunne vi hurtigt tilkalde, hvis kampene med 'Ryleungerne' kammede over. Egentlig ganske uskyldige kampe, men krigerne fra Rylevej kunne pludselig ty til unfair og konkurrence-forvridende metoder.

Vi var nemlig i overtal fra Mimergade, og så kunne 'Ryleungerne' finde på at beskyde os med luftgevær.

Så var det vi sendte et ilbud efter Finn, og det ændrede øjeblikkeligt krigens gang, så ingen kom alvorligt til skade. Ingen voksne blev nogensinde involveret.

Finn nød derfor stor respekt i begge lejre.

De magiske cigaretter

Det var også sammen med Mads, jeg fik min nysgerrighed stillet med hensyn til at afprøve cigaretrykningens svære kunst.

Han havde en avisrute i vestbyen, og når jeg hjalp ham, købte vi altid en pakke Kent. Ikke 5 Eiffel eller 5 York, som ellers kostede blot én krone. Vi kunne ikke inhalere uden at hoste lungerne ud af halsen, men vi overbeviste hinanden om, at vi fik varmen på de kolde vinterdage.

5 Eiffel cigaretterne og købmanden på Spedalsø Torv gav mig uventede og uoverskuelige problemer.

Min far købte dengang hans cigaretter hos Folmer Lundgaard i Borgergade. Far arbejdede hos Paasch og Larsen, Petersen A/S som lå mellem Borgergade og Aaboulevard, der hvor Løvbjerg nu har butik. Derfor var det mest hensigtsmæssigt, at handle der, og det synes jeg han burde have holdt fast i.

En dag havde han alligevel sneget sig ind hos Spar købmanden på Spedalsø Torv for at forsyne sig.

Fru Haarby Karlsen spurgte, hvad der skulle være.

- En pakke cigaretter, sagde far.

- S'gerne, svarede fru og lagde famøse 5 Eiffel på disken.
- Hvad skal jeg med dem, spurgte far foragteligt, - Jeg ryger North State!

- Det kan jeg da ikke forstå, kvidrede fru Haarby Karlsen lidt dumnaivt, - Kurt kommer da tit og henter 5 Eiffel.

Den var nærmest umulig, at klare sig ud af. Og fru Haarby Karlsen havde mistet en god og trofast kunde. Heldigvis var der andre købmænd i området.

Det blev dog ikke sidste gang, Mads stillede min nysgerrighed med rygning. Det gjorde han igen i 1968, men mere om det i et andet kapitel. Det omhandler, mærkeligt nok, et fodbold ynglingehold i en klub med et navn også fra den nordiske mytologi.

Inkarnerede piberygere

Piberygning skulle naturligvis også prøves godt og grundigt af.

Så var det Kaj Sandhøj, som var min medsammensvorne. Kaj boede Sønderbrogade 58C, første sal til højre. Hans mor var naturligvis hjemmegående husmor men hans far var noget så respektindgydende som uniformeret politibetjent. Vi var lidt bange for ham, og når jeg var ovre for at hente Kaj, bankede jeg yderst korrekt på døren.

- Må Kaj komme ud at lege, spurgte jeg formfuldendt, mens jeg stod mere eller mindre i retstilling.

- Et øjeblik, lød svaret, mens døren blev lukket, men dog ikke låst.

Så kom Kaj ud, og vi flygtede ned ad trapperne og ud i friheden.

Mærkeligt nok har jeg aldrig set hans værelse eller familien Sandhøjs lejlighed for den sags skyld.

Derimod så jeg flere gange Kajs storebrøders spændende værelse i kælderen. Når de ikke var hjemme, vel at mærke. Et kælderrum, som nok ikke var helt lovligt, eller noget som Odinsgaard kunne goutere blive brugt som beboelse.

Kaj og jeg røg ikke cigaretter, for os var en pibe var mere spændende. I den lille tobakshandel på Sønderbrogade, kunne vi købe ind helt uden risiko for at blive opdaget og udleveret til forældrene.

Små piber som burde være nemme at skjule, troede vi, men de kunne lige så godt have været to meter lange. Alene pibelugten var ubønhørligt afslørende, for min mor havde aldrig røget.

- Kurt, kom lige her, lød det fra min far, - hvad er det her for noget, spurgte han.

Jeg tænkte, om han dog ikke kunne se, det var en pibe, men jeg turde ikke udfordre skæbnen ved at være sarkastisk.

- Det er Kaj Sandhøjs, fik jeg fremstammet med tør mund. Det blev ikke sidste gang, Kaj blev hængt ud som storryger,

men han opbevarede heller aldrig vores rygesager hjemme hos sig selv. Vel nok fordi han var mere bange for sin far, end jeg var for min, når det kom til stykket. Det var heller ikke så underligt, at min far så gennem fingrene med det. Han var selv et dårligt eksempel som inkarneret ryger, og syntes måske, at det hele var lidt sjovt.

Det skete ofte, at piberne og shagtabakken blev fundet i mine gemmer, men altid lød det frimodigt: - Det er Kaj Sandhøjs!

Det blev siden et fast slogan i vores familie.

Kaj og Elvis

Kaj var egentlig ret irriterende.

Udover Elvis Presley, Fabian og Tommy Steel kunne også Kaj fremvise en flot, fyldig Elvis-frisure.

Jeg prøvede en enkelt gang at efterligne ham, endda hos min mors damefrisør i kælderens på Frederik Bajersgade. Det blev både første og sidste gang, jeg vovede mig derned. Resultatet blev en underlig 'snøl' i panden. Intet andet. Men hvis man ignorerede alt andet, lignede jeg forbillederne lidt. Meget lidt.

Hjemmets møbler

Mærkeligt nok kan jeg ikke erindre en eneste kammerats værelse, eller hvordan kammeraternes hjem var indrettet.

Om det var teaktræsmøbler, palisander møbler, ølkasser eller appelsinkasser de havde, var fuldstændigt ligegyldigt.

Men standard spørgsmålet var altid 'hvordan bor hans forældre?' og et lige så standardiseret svar var 'det ved jeg ikke!'

Selv havde vi en hypermoderne indretning, som var særdeles hot for den tid. En særdeles rød, højrygget lænestol, en særdeles karrygul lavrygget stol og en særdeles lilla sofa. De var ligefrem trafiksikre, men det var vel ligegyldigt på anden sal. Det hele var garneret med det sidste nye skrig i sofabord, skrivebord, reol og spisebord, alt i fineret teaktræ.

Faktisk var jeg stolt af den moderne indretning i mit hjem. Jeg var bestemt ikke flov over, at invitere kammerater indenfor, og mine forældre havde bestemt ikke noget imod, at kammeraterne kom der. Sådan var mine forældre helt anderledes.

Mimersgade

Mimersgade 4 blokken, og de mange børn i A,B og C opgangene, havde en stor samhørighed.

De voksne ved jeg af naturlige årsager ikke så meget om. Dengang var familierne ikke særligt åbne overfor naboerne.

Derimod var vi unger meget tætte. Mere eller mindre på grund af aldersforskellene.

Jeg kan nævne Keld Kaltoft, Bente Kaltoft, John Jensen og Anne-Grethe Ravn Rasmussen fra A-opgangen. Kaltoft'erne boede 2.sal til venstre, John i stuen til venstre og Anne-Grethe stuen til højre.

I B-opgangen Berit og Gert Abrahamsen stuen til venstre, Hanne og Ulla Hermansen stuen til højre, brødrene Jørgen, Christian og Arne 1. sal til højre, familien Taylor med Kim og Kate 1. sal til venstre, jeg selv på 2. sal til venstre, familien Larsen 2. sal til højre. Nogen børn hos Larsens kan jeg ikke erindre, men der kan sagtens have været en eller to. I C-opgangen Peter Buus, Rita og Linda.

Peter er i dag skolelærer og Rita er i dag gift med Kurt med det flotklingende navn, og som i dag er min kompetente bankrådgiver.

Anne-Grethe har en storebror, Jørgen, men han var ældre end vi andre. Min eneste erindring om ham, er det skilt for 'Cousteau Frømandsklub Horsens' som han havde sat op i vinduet til et kælderrum ved A-opgangen.

Familien Jensen i 4B var lidt specielle. Moderen var hjemmegående som de fleste mødre på den tid. Faderen husker jeg som en utroligt velsoigneret mand. Han var ulastelig i sin fremtoning, og drengene var umådeligt høflige og dannede. Egentlig tror jeg, at deres far var en streng far, men jeg ved det ikke. Jeg har for mange år siden mødt moderen, og hun viste sig, at være en rigtig flink dame. Hun har uden tvivl været årsagen til, at hendes mand og deres drenge altid var yderst præsentable i tøjet og velsoignerede i deres fremtoning.

De voksne var ikke synderligt synlige eller interessante for os børn.

Fra A-opgangen kan jeg umiddelbart ikke kalde nogen billeder af de voksne frem. Fra B-opgangen kan jeg huske Abrahamsen, Hermansen, Taylor, Jensen, Larsen og selvfølgelig mine egne forældre. Fra C-opgangen faktisk kun Buus.

Egentlig fuldstændigt ligegyldigt, for det var os børn, det hele drejede sig om.

Børnene i blokken kunne finde sammen, og for eksempel finde på at cykle gennem Åbjergskoven ud til Jættestuen. Faktisk uden fare for, at blive kørt ned dengang. Det var også derfor vi kunne lege 'Spark Til Dåsen' uden synderlige problemer. Dåsen blev altid placeret midt ude på Mimersgade, og de meget få biler som kørte der, kunne endda udvise hensyn og respekt for det legende folk.

Vi sværmede også for - og om - Slangebjerget. Om det officielt hedder Slangebjerget er jeg ikke klar over, men under alle omstændigheder ligger aftegningerne af Erik

Menveds Borg oppe på toppen.

Hvor alle ungerne fra Mimersgade 4 er blevet af, ved jeg ikke, men det er sjovt, at tænke tilbage på dem.

Den uhyggelige Belphegor

Det var også i tresserne TV-serien Belphegor løb over de forholdsvis få sort/hvide fjernsynsskærme.

Alligevel kunne serien lægge gaderne totalt øde, på de lørdage serien kørte der i 1965.

I Mimersgade, og sikkert også mange andre steder, opstod der et nyt og nerverystende fænomen. Hvem der var de skyldige, ved jeg ikke, men nogle plakater dukkede op på lygtepælene. Belphegor ville manifestere sig oppe i de gamle kolonihaver klokken 23, tror jeg. Der hvor Axelborg i dag ligger. Det blev det helt store, nerveflænsende samtaleemne blandt os børn, men især blandt de lidt mindre børn. Jeg var da fyldt 14 år, så vi lod som om det ikke interesserede os.

Alle påstod, at de naturligvis ville møde op og afsløre de skyldige, men mærkeligt nok findes der ingen referater om øjenvidners referater. Vores held var nok, at vi ikke var gamle nok til, at vi måtte være oppe så sent. Sagde vi, og så var alibiet på plads.

Mange år senere genså jeg serien Belphegor. Tiden læger alle sår, siger man, men tiden ændrer også opfattelser.

Belphegor virkede pludseligt lidt grinagtig og ufrivilligt morsom. Det gjorde den ikke dengang i børnenes verden, og heller ikke blandt de voksne. Mediet var stadig forholdsvis nyt.

De mange butikker

Mimersgade var et kanonsted, at bo som barn, også omkring juletid. Især var Spedalsø Torv helt speciel med butikkerne, juletræet og Lulu Viggas lille pølsevogn. Tilsæt så scenariet lidt julesne og lidt barndomshygge, og succesen er hjemme.

Hvad kom verden os ved, når bare vi havde Spedalsø Torv og Sønderbrogade?

Nå ja, der var selvfølgelig også Onkel Peter i Hospitalsgade, Winthers Legetøj og USA Legetøj på Søndergade og Scalectrix butikken tæt ved krydset Sønderbrogade, Hospitalsgade, Aaboulevarden, Løvenørnsgrade.

Så vi var godt dækket ind med livets fundamentale fornødenheder.

Spedalsø Torv

Spedalsø Torv var et supermarked på langs. Her fandt man først Tværmoses dametrikotage butik, og så fulgte grøntbutikken, Andersens bladkiosk, Frodes store

slagterforretning, frisør Vagn Jensen, Det Kolde Bord, Spar købmand Haarby Carlsen og til sidst en bagerbutik.

Bageren hed Olesen og det var her, min mor købte småkager af til jul og ham hun betroede andestegen til stegning juleaften. Det var en godkendelse, der ville noget, i en tid hvor de små gasovne og strømforsyningen ikke kunne følge med i spidsbelastningerne juleaften.

Spedalsø Torvs butikker var der, min familie handlede, men selvfølgelig var der andre butikker i nærområdet, men kunderne var trofaste.

Købmandsbutikker i Frejsgade og Thorsgade, på hjørnet af Absalonsgade, på hjørnet af Bragesvej, hjørnet af Jyllandsgade og en Brugsforening på Sønderbrogade

Slagterbutikker var der også på Sønderbrogade. En butik på det højre hjørne af Absalonsgade, Nebsbjerg på Sønderbrogade, Henriksen på Sønderbrogade og en butikovre på den anden side af gaden. Hertil kommer butikkerne i de tilstødende gader.

Bagerne

Bagerne var også rigt repræsenteret. For mig var Milebageriet og bageren på Spedalsø Torv de vigtigste. Knudsen i Milebageriet havde nogle tunge, velsmagende "chokoladetrekanter" og havde man ikke mange penge, kunne man købe for 25 øre gammelbrød i store mættende mængder. Hos bageren (meget konditor agtig) på Spedalsø Torv, Olesen, var mit største hit de uforlignelige vandbakkelses romboller, totalt proppede med den lækreste, gule romcreme og ovenpå garneret med glasur og et lille, firkantet stykke rød gele.

Derudover var der Svinding på Sønderbrogade, Zeeberg på Spedalsø og et bageri på hjørnet af Frederik Bajersgade og Bygholm Parkvej.

Mejeriudsalget i Steffensens kælderbutik på Sønderbrogade, kunne levere mælk og gode kartoffelkager. De var ikke bagt på stedet, men godt indkøbt hos en anonym bager. En som vidste, hvordan den skulle kringles.

Grønthandlerne

Grøntbutikker var der ikke så mange af, men Spedalsø Torv var naturligvis repræsenteret med en, og i kælderen ved siden af mejeriudsalget på Sønderbrogade, havde en skolekammerats forældre en butik.

I området omkring Spedalsø har der uden tvivl været lignende butikker, men der handlede vi ikke.

Benzin og cykler

Så var der benzinstationerne.

Der var egentlig fire, heraf to på Sønderbrogade, Esso på

hjørnet af Frederikbajersgade og Sønderbrogade, lige overfor Spedalsø Torv, og så selvfølgelig Gulf tæt ved Spedalsø Torv.

Benzinstationerne var benzinstationer. Slet og ret. Det var før benzinstationerne, begyndte at lege købmandsforretninger, men stadig havde fuld fokus på bilernes fornødenheder.

Gulf var kendt for sin indehaver Jens, og han hed aldrig andet end Jens Gulf. Hans sønner spillede naturligvis fodbold i Horsens Freja.

Esso var kendt for sine kønne døtre, sportsvogne og for Dario Campeotto, som købte sportsvognene af Thorkild Sørensen. Måske også fordi døtrene var de rene magneter.

Kaj og jeg handlede der kun, fordi Esso havde en udendørs automat, hvor vi kunne trække varm bouillon eller kakao på de kolde vinterdage.

Måske hjalp det også lidt til, hvis den yngste datter, Anette, var indenfor synsvidde. Så hun må også have været magnetisk.

Cyklerne var altid i brug, og skulle der en fagmand til reparationer, kunne man slå et sving forbi cykelsmeden i kælderen i Absalonsgade, eller som jeg gjorde, i kælderen hos Hagedorn på Sønderbrogade, skråt overfor Spedalsø Torv. Han flyttede dog senere til hjørnet af Mindegade og Spedalsø.

Sæbekasserne

Sæbekasser i alverdens afskygninger var også utroligt populært. I hvert fald hos drengene.

De fleste sæbekasser var med barnevognshjul, men jeg var så heldig, at jeg fik fire hjul med en betydelig mindre diameter. Samtidig lærte jeg om akselafstand, hjulafstand og stabilitet. Min sæbekassevogn var derfor den bedste og den mest sikre at køre i. Den blev dog aldrig testet i noget sæbekasseløb, og det var nok mest fordi ingen turde stille op som udfordrer. Eller også var Kaj Sandhøj for hurtig for dem.

Pølser og andet godt

Pølsevognene var heller ikke i overtal.

Der var selvfølgelig Lulu Viggas lille vogn på Spedalsø Torv, men også Flæskehallen's, som lå samme sted som den gamle ottekantede bladkiosk, på en parkeringsplads tættere på Røde Bro, og hvor nu Sønderbro Kirke ligger.

Min far svor, at Flæskehallen var det eneste saliggørende, men jeg kunne ikke smage forskel. Dog var Flæskehallen den første vogn, hvor jeg prøvede sennep med succes, men den smag blev lynhurtigt overført til Lulu Vigga. Det var da også hende, jeg blev sendt ned til, når vi enkelte gange var i

tidsnød derhjemme, og vi skulle have en hurtig gang aftensmad. Det var en populær aftensmad hos mig, men også godt for økonomien, for pølser og brød var dengang en billig spise.

Havde vi drenge lavvande i økonomien, kunne man altid spørge Lulu Vigga, om der var nogle flækkede, røde pølser. Jeg mener, at en flækket pølse kostede 10 øre.

Var den helt gal, kunne sidste udvej blive en "kradser" - et lille, rundt brød og godt med sennep, ketchup og løg på.

Prisen for denne herlighed, var en stor, rund femøre.

Røde Bro var grænsen

Af øvrige butikker ned til Rødebro kan jeg huske en lille tobakshandel, BBC elforretningen, en frisør lige før åen, en farve-og tapetforretning, en damefrisør, en Tatol-forretning og en butik på højre hjørne af Sønderbrogade og Fynsgade. Det kan have været en købmandsbutik. På Sønderbrogade 58 havde en skomager lejet sig ind i et kælderlokale hos Odinsgaard, men han var ikke enerådende, for der var også en skomagerbutik i kælderen lige før bager Svinding på hjørnet af Sjællandsgade.

Davs Devs

Den sjoveste og mest spændende butik, havde ingen decideret facade og intet decideret navn. Det var slet og ret nede hos 'Devs.'

Devs var min skolekammerat Lasse Nilssons far.

Han havde lejet et stort kælderlokale i Odinsgaard, Sønderbrogade 56. Når man åbnede døren, skulle man først ned af 4-5 trin før man var i slaraffenland.

Varer overalt langs væggene og i midten. Priserne var yderst rimelige, og især kan jeg huske, at jeg købte en flot barbermaskine i metal til barberblade. Den kostede kun 25 øre, og det kunne jeg ikke modstå, selv om der var mange år til, jeg selv fik brug for den.

Så den blev en gave til min far.

Frække blade

Bladkiosken på Spedalsø Torv var vigtig. Den var ejet af familien Andersen, hvor sønnen Erik, naturligvis aldrig blev kaldt andet end 'Kioske.'

Ham kom jeg senere til at spille fodbold med i Horsens Freja.

I kiosken kunne man erhverve sig det nyeste Battler Britton, Illustreret Klassiker og anden lødige læsestof.

December måned var butikkens vinduesudstilling domineret af den ene flotte julekalender efter den anden. Dengang klippede og klistrede man selv sin julekalender,

som endda kunne bruges i flere år.

Det var altid spændende, at kigge på vinduerne. Undtaget var dengang, hvor Kaj Sandhøj og jeg, fik øje på et nyt blad. Vi anede ikke hvad det var, men var overbeviste om, at det var et uskyldigt produkt. Navnet var vi ikke før stødt på, og skulle naturligvis prøve at udtale det: - Hudibras, - med høje drengestemmer, tydelige og koncise.

Bag os stod en ældre mand med hat og stok. Nu fandt han anvendelse for stokken. Kaj og jeg fik hver et slag i bagpartiet, mens han råbte: - Hvad er det, I siger hvalpe?

Vi forsvandt skyndsomt, mens vi undrede os over, hvad det dog var for et forfærdeligt et blad, vi havde set.

Men Andersen tog ikke notits af min åbenbare åbenmundethed. Nogle få år senere fik jeg et job som avisbud søndag morgen - meget tidligt søndag morgen. Min forgænger og læremester hed Frank, og også ham kom jeg senere til at spille serie 2 fodbold med i Horsens Freja.

Morgenerne lærte jeg, at sætte pris på. Stemningen disse tidlige morgenstunde, var spændende at opleve. Ingen trafik, stilheden og tanken om, at næsten alle mennesker lå i deres varme senge og sov. Man følte sig næsten som 'Palle alene i verden.'

Den specielle morgen-stemning kan jeg stadig genkalde mig.

Udover bladkiosken på Spedalsø Torv, kan jeg kun svagt huske en gammeldags, men charmerende, aviskiosk ved siden af pølsevognen på parkeringspladsen ved Røde Bro.

Det Kolde Bord

'Det Kolde Bord' var navnet på Spedalsø Torvs delikatessebutik. Hvad indehaverne hed, kan jeg ikke huske, men af en eller anden grund blev mor og far venner med dem. Jeg har endda nogle gamle smalfilm, hvor man ser dem på besøg i Mimergade 4B.

Min mor handlede naturligvis i butikken, så de må have haft gode varer.

Selv husker jeg den mest, fordi vi havde en underlig, gul madspand som man kunne transportere varm mad i. Den var inddelt med tre rum ovenpå hinanden, men den kunne samles, og bæres i ét håndtag. Smart.

Mest husker jeg Det Kolde Bord på grund af nogle sommerdage. Først i tresserne lå vi fast i telt på Husodde Camping fra pinse til september.

Sommerferien fra skolen havde sine ensomme, og lange dage, når Husodde-vennerne var på ferie andre steder. Så jeg cyklede ofte fra Husodde, og hjem til Mimergade, blot for at konstatere, at alle kammeraterne også her brillerede ved deres fravær.

Under et af disse besøg hjemme i Mimergade fandt jeg på

noget nyt. Hos Det Kolde Bord købte jeg et par gode, danske hakkebøffer med løg og brun sovs. Hos købmand Haarby Karlsten købte jeg en flaske rød druesaft. Aldeles alkoholfri, men med en spændende smag.

Op i lejligheden i Mimersgade 4B, hvor jeg dækkede et enkelt, men flot bord, lånte et rødvinsglas og gik ombord i den danske bøf med tilbehør, men uden kartofler eller rugbrød. Hele herligheden blev grundigt skyllet ned med den ædle druesaft.

Det var guf for en dreng på 11-12 år, og det var voksent. Det var nok der, min senere store interesse for mad og vine blev grundlagt.

Det blå ishus

Det blå ishus var altid godt besøgt.

Det lå på hjørnet af Spedalsø, som nabo til en gammel beskyttelsesbunker fra krigens tid.

Bunkeren havde vi stor respekt for, og jeg har aldrig været i nærheden af, at forsøge en entre. Først mange år senere, blev det prøvet i halvfemserne i bunkeren foran Horsens Museum på Sundvej.

Det Blå Ishus virkede magnetisk på os børn. Den flinke ismand var altid ulasteligt klædt i hvid kittel, og med sølvfarvet hår under den sorte kasket. Ham drillede vi aldrig.

Topnummeret var en skumvaffel til 25 øre. En bagt isvaffel og en stor portion lyserød skum, rundet af med en stor klat syltetøj. Dengang kunne vi tåle det, uden at vi kom til at strutte af sundhed.

Disse skumvafler havde dog altid konkurrence af små pebermynte chokolader pakket i rød eller grøn sølvpapir, og også af små stykker blød nougat. Begge produkter er forlængst gået ud af produktion, men jeg tror ikke, at skumvaflerne er det.

Heldigvis har jeg et gammelt sort/hvidt foto, hvor Kaj Sandhøj troner foran Det Blå Ishus, og den gamle bunker kan anes i baggrunden.

På fødderne har han de uundværlige Basta rulleskøjter og de ligeså uundværlige sorte gummistøvler i regnvejrs eller solskin. Vi havde ikke andet og skulle vi være rigtig smarte, lavede vi en lille, koket bukning foroven.

Om vinteren var skøjteløb ovre i Bygholm det store. Stadig med skøjter som skulle spændes på, men ikke på gummistøvler. Nu var det solide skistøvler, der var sagen. Af skøjteløbere med sorte kunstskejter eller ishockeystøvler, var der kun ganske få.

Men der var en spændende bod ved skøjtebanen. Der kunne man købe friskbagte vafler med sukker og syltetøj. Det gav varmen, hvis du havde penge med.

Varme var, hvad der var brug for, efter en lang dag. Oftest var fødderne nærmest følelsesløse, når turen gik hjemad. Man kunne ligefrem tude over det, når bare ingen så det.

For en 25-øre telefoni

Jeg havde længe gået og luret på Gurli.

Hun boede Mimersgade 9, øverst oppe. Kaj og jeg brugte meget tid på den nyanlagte rulleskøjtebane tæt på hendes bopæl. Selv mørkets frembrud kunne ikke afholde os fra, at bruge banen.

Faktisk brugte vi mest tid på, at holde øje med om hun skulle vise sig. Skete der ikke noget, kom vores stærke lygter i brug, og vi illuminerede hendes vinduer.

En dag fik jeg en genial ide.

Jeg skrev et brev, og sluttede rundhåndet med at skrive: - Vedlægger 25 øre, så du kan ringe til mig på 26619.

Jeg hørte aldrig fra hende.

Mon det var fordi, jeg havde glemt at vedlægge mønten?

En rigtig hjemmebane

Vi børn i Odinsgaard havde den naturlige hjemmebane omkring Mimersgade og Sønderbrogade med afstikkere til Danmarksgade området og 'Pipkvarteret' på den anden side af jernbanen. Og en enkelt, speciel afstikker til Stjernholmsgade. Her boede Hans, som af uvisse grunde, gik på Søndermarksskolen. Vi spurgte aldrig, for han var en helt okay skolekammerat.

Apropos hjemmebane, så havde B1960 sin hjemmebane på anlægget for enden af Lindvigsvej. Det var en klub, som sikrede sine spillere kontingentfri medlemskab. Den var opstået spontant, fordi Real Madrid havde en storhedstid på den tid, og fordi vi ikke kendte andre udenlandske klubber. B1960 var aldeles ubesejret i dens levetid. Måske fordi vi aldrig spillede en eneste kamp. Men vi havde en flot spilledragt: Hvide strømper, hvide bukser og hvide bluser. Fuldstændig som Gento, som var mit personlige store forbillede, Di Stefano og Puskas. De var vore helt store idoler fra de sort/hvide fotos i aviserne og de få sort/hvide glimt i fjernsynet med Real Madrid. Så vi var fremsynede.

Vi var endda så heldige at have Hans Chr. Nielsen på holdet. Ikke centerhalf'en fra datidens danske landshold, men navneligheden betød, at Hans Chr. fra Mimersgade naturligvis var selvskrevet som centerhalf i B1960. Om han overhovedet kunne ramme en bold, aner jeg ikke.

Det vigtigste var, at vi skulle spille helt i hvidt.

Peter Vase Haubjerg og jeg, som dannede direktionen, havde store og snusfornuftige visioner om B1960's stadion. Banen i Odinsgaard skulle kun være en træningsbane, så vi

ville anlægge et stort stadion, hvor Axelborg i dag ligger. Kolonihaverne skulle ryddes, og så kommer det fornuftige. Vi mente, at vi skulle købe én sæk cement af gangen, og så stille og roligt bygge et pragtstadion op. Godt tænkt af et par 10-årige knægte.

Vi ville stadig have været i gang ...

I øvrigt blev vi godt og grundigt udkonkurreret af Horsens Freja ovre på Dyrskuepladsen - uden at de overhovedet blev klar over hvilken fare, der havde luret. Så derfor: If you cant beat them, join them.

Om ikke andet, så spillede Freja dog i hvide bluser.

En stor bil og en lille søster

Biler var stadig et særsyn i starten af tresserne. Parkerings problemer var aldeles ukendte og adressen Mimersgade 4 A, B og C kunne endda vigte sig af, at have hele to personbiler. Den ene var vores. En DKW fra 1937 som var lakeret i sort og bordeaux. En flot bil som vi anskaffede os i 1961. Da mor og far i 1964 besluttede at købe en splinterny, hvid Saab 96 med totaktsmotor, græd jeg mine salte tårer. Det gik op for mig, at DKW'en var en del af handlen.

1961 var også et markant år for min familie. I næsten elleve år havde jeg levet sorgløst som enebarn, men min søsters ankomst ændrede alt.

Det var dengang kvinderne fødte hjemme, men da dagen endelig oprandt skulle jeg naturligvis passe min skolegang. Nu boede vi faktisk kun halvtreds meter fra Søndermarkskolen, så jeg lov til at drøne hjem i hvert frikvarter for at høre de seneste bulletiner.

Da fødslen var vel overstået, løb jeg ned til købmanden og købte en sut til lillesøster Majbritt, hendes første. Den blev selvfølgelig købt 'på klods,' men det er vel tanken der tæller. Fra at være et forkælet enebarn blev jeg omskolet til at være en stolt storebror. Så blev det lillesøsters tur til at være forkælet.

Pudsigt nok, så måtte vi beboere i Odinsgaard ikke betræde græsset mellem blokkene. Hvorfor ved jeg ikke, men vi havde stor respekt for reglen.

Kom vi til, og det kan naturligvis ikke undgås, at en bold kom på afveje, så stod tiden stille. De aftalte vagtposter blev hurtigt placeret, og området blev sonderet. Først ved et klar-signal, løb den hurtigste af os ud på græsplænen efter bolden.

Det skete aldrig uden heftig hjertebanken.

Især havde vi en kæmpe respekt for Harald med den sorte kasket.

Det fortoner sig lidt i det uvisse for mig, hvem der stod bag, da der blev arrangeret bordtennis i den dybe kælder i

Mimersgade 3, som var fyringsblokken. Bordtennis for de unger der interesserede sig for den sport. Det var der mange, der gjorde.

Søndermarkskolen og lærerne

Søndermarkskolen var det naturlige omdrejningspunkt for de mange elever.

Fru Ørnstrup blev min første klasselærer. Hun var en kanongod og sød lærerinde, og mange, mange år senere mødte jeg hende på biblioteket. Hun kunne sandelig kende mig igen, og havde endda fulgt med i dagspressen, og spurgte til mit liv med musikken.

Jeg glemmer aldrig, da pruttepuderne kom på markedet. Pust den op og få én til at sætte sig på den. Allersjovest naturligvis, når et offer var uforberedt. Kaj og jeg havde lagt en plan, og arbejdede derfor sammen om projektet. Jeg afledte fru Ørnstrups opmærksomhed. Fik hende til at rejse sig, mens Kaj placerede pruttepuden. Planen virkede perfekt.

'Prrrutt' lød det højt og tydeligt.

Alle andre lærere ville være blevet sure og hævnlystne, men ikke Fru Ørnstrup. Hun morede sig derimod over gigget sammen med hele klassen.. Det var nok derfor vi havde valgt hende ud, men alligevel fantastisk modigt.

Skoletiden blev også fyldt ud af hendes mand, Bertholdt Ørnstrup har jeg senere erfaret hans fornavn var. En flink tysklærer, som aldrig hed andet end 'Mini-Hitler,' fordi han havde en sjov måde, at lære os den korrekte måde at sige 'Ich' på. Helt uden selv, at være klar over det, udtalte han et langtrukket 'Iccchhh' og førte samtidig højre hånd ud til noget, der med en meget god vilje kunne ligne en Hitler-hilsen.

Men vi lærte den korrekte udtale. Overdrivelse fremmer nemlig forståelsen.

Derimod måtte jeg erkende, at skolelærernes fornavne, var et lukket land. Da jeg mødte fru Ørnstrup på biblioteket i starten af 2000, sagde hun til mig, at jeg da bare kunne sige Henny til hende, men jeg måtte hurtigt erkende, at det var mig komplet umuligt. Hun var og blev Fru Ørnstrup.

Andre lærere på Søndermarkskolen var Åge Hansen, Peter Svendsen, Leif Krak, Poul Mørch, Tom Pedersen, sanglæreren Jocusen og Jørgen Meldgaard, som var de vigtigste for mig.

Nogle havde øgenavne, andre havde ikke. Dengang var vi hurtige til at uddele øgenavne, men ingen af dem var direkte ondsksfulde.

Derfor må en forklaring på de nævnte øgenavne være på sin plads.

Åge Hansen blev min anden klasselærer. Han var

sløjdlærer og dansklærer. En ganske flink mand som alligevel blev udsat for drengestreger af nogle elever. Hvem ved jeg ikke.

Det blev nemlig utroligt populært, at løfte hans bil, en Lloyd Alexander TS, fra parkeringspladsen og ned i sandbunkerens på idrætspladsen.

Men det turde vi ikke alle.

Na-Na Hansen kom derimod helt af sig selv. Han uddelte 'disser,' når det var nødvendigt. En disse var, at han tog en elev i kinderne, og masserede dem godt og grundigt, mens han sagde Na-Na. Så hvad ellers?

Vi overværede det ofte, men specielt husker jeg, da klassekammeraten John Sivertsen skulle afstraffes for et eller andet. Hansen gik ned i klassen for at eksekvere afstraffelsen, men John var ikke synderligt interesseret i at blive 'eksekveret.' Hansen fik ham dog systematisk indkredset, og fik fat i Johns magre kinder. John protesterede fortsat, og det endte med, at han blev trukket over et bord i kinderne, mens det lød:

Na-Na.

Så tilnavnet var selvfølgelig og selvforskyldt.

Peter Svendsen havde jeg kun et enkelt år. Også han var en flink mand, men med et vist temperament. Han kunne blive så ophidset, at han kunne få sit mundvand til at skumme. Så det var nærliggende, at døbe ham Skumme.

Gunnar Andersen var min lærer i fotolære. Spændende undervisning, som dog ikke forløb uden afstraffelser. Hans foretrukne specialitet gik ud på, at han med højre tommel- og pegefinger fik fat i drengenes små hår lige før øret, eller også kørte han to negle mod hinanden - gennem øreflippen.

Leif Krak havde jeg desværre aldrig som skolelærer. Derimod var han min yndlings gårdvagt. Et altid positivt og smittende humør var hans kendetegn. Jeg glemmer aldrig, når jeg endelig mødte i skole i 9. og 10. klasse. Når han havde spottet mig, trak mig ud i midten af skolegården, og annoncerede højlydt, at Kurt sandelig var i skole i dag. Eller også meddelte han, at skolen havde fået en ny elev. -Hvad hedder du, min lille ven, kunne det lyde sarkastisk/humoristisk fra ham. Han var OK og absolut godkendt.

Thorkild Jøcumsen var skolens sanglærer og pianist. Ham skylder jeg meget. Det er på grund af ham, at jeg i dag kender den danske sangskat så indgående, som jeg gør. Et smittende engagement til musikken havde han.

Dog kunne han ikke overbevise mig om, at skolens kor ville være noget for mig. Det var et rent tøjsekor, og jeg ville ikke være ene hane i kurven. Han prøvede dog projektet af og alle i vores klassetrin, blev underlagt en sangprøve. En af gangen.

Jeg håber aldrig, at jeg nogenside siden har sunget så falsk, som jeg gjorde til min 'optagelsesprøve.' Jocumsen rystede opgivende på hovedet, og sagde jeg var gennemskuet. Men jeg slap, selv om jeg inderst inde gerne havde villet.

Jørgen Meldgaard var en ung lærer, og helt i orden. En af de lærere, som man per automatik fik respekt for. Jeg kan egentlig ikke erindre nogen form for korporlig afstraffelse fra ham.

Poul Mørch var min gymnastiklærer, og også en lærer man fik respekt for. Ikke kun på grund af hans frygtede 'nødder' - et velplaceret gok oveni hovedet med knoerne kunne virkelig gøre nas og tvinge tårerne frem.

Jeg kunne lide gymnastiktimerne, og jeg har hans ord for, at have været en dygtig og meget smidig gymnast på Søndermarkskolens konkurrencehold. Det er jeg stadig stolt af. Vi kørte rundt og udkonkurrerede andre skoler i det midtjyske område. Med på skolens hold var også Lasse Nilsson og Poul Ove Schramm. Vi var næsten usårlige.

Ægteparret Ørnstrup er et ubeskrevet blad, når det drejer sig om afstraffelse af eleverne. Faktisk tror jeg ikke, det lå i deres natur. Jeg har heller ingen erindring om, at Jocumsen, Meldgaard og Krak tampede nogen elever.

Så var der en lærer, som hed Tom Pedersen. Han havde været med på det gode skib Jutlandia under Korea-krigen, og han blev på et tidspunkt tilknyttet Søndermarkskolen. Ikke lige populær hos alle, men en lærer, som jeg skylder utroligt meget.

Så absolut min yndlingslærer, og så var han den første, som fik mig til at stifte bekendtskab med hvidløg. Helt uhørt der i tresserne, men absolut spændende nyt fra den store verden.

Hans barbersprit var Old Spice, en aftershave som jeg naturligvis adopterede, da jeg selv nåede til barberingens svære kunst.

Noget som også gjorde et kæmpe indtryk på mig var, at han i hele sin fremtoning var aldeles velsoigneret. Hans skjorter og bukser havde knivskarpe pressefolder, og hans sko var i den grad blankpudsede. Altid.

Og så kunne han lære os engelsk. Noget, som jeg efterfølgende har haft stor glæde af.

Desværre var ikke alle enige om, at Tom Pedersen var en fantastisk lærer. Hvis man var i kridthuset hos ham, fik man et øgenavn, en slags ridderslag. Jeg fik hurtigt navnet Pingo efter en figur i en tegneserie.

Min gode kammerat Kaj Sandhøj fik navnet Sandy. Naturligvis.

Tom Pedersen blev kaldt Tom Pus i det skjulte, men det vidste han godt selv. Baggrunden må være, at Tom Pedersen ikke fulgte de 'normale' normer, men åbenbart

havde en anderledes seksualitet. Det var ikke noget vi vidste noget om, og heller ikke interesserede os en døjt. Men Tom Pedersen kunne afstraffe med et 'blob,' når det var nødvendigt. Jeg har overværet en eneste uddeling af et blob, og det fik mig til at beslutte, at det ville jeg aldrig prøve.

Det var Henning von Qualen som var den stakkels synder. Han var den største og stærkeste i klassen, og blev kaldt op til katederet. Tom lagde omhyggeligt Hennings hoved lidt på skrå og så sagde det 'bang, bang, bang.' Tre på kassen som med en stempelstang. Henning så udtryksløst for sig, gik baglæns hele lokalet igennem indtil han stødte ind i væggen. Derfra gik han ud af klasselokalet og hjem. Så blev der ballade. Hans forældre mødte op på skolen for at tale med Johs. Nielsen, vores skoleinspektør. Hvad der blev sagt og gjort, ved jeg ikke.

Vi havde overværet, hvorfor Tom Pedersen var den lærer, der blev brugt til at skaffe ro og orden i de mest urolige klasser.

Så skolen var klart opdelt med divergerende meninger om Tom 'Pus' Pedersen.

Søndermarkskolens 50 års jubilæum

En sjov oplevelse med Tom Pedersen kom mange år senere. Da Søndermarkskolen i 2000 afholdte skolens 50 års jubilæum, fandt jeg Kaj i Trollhättan i Sverige. Jeg kunne ikke finde ham på nettet, kun nogle andre Sandhøj'er. En af dem var en enke til Kajs storebror Carsten. Hun havde Kajs telefonnummer i Trollhättan i Sverige. Jeg prøvede omgående at ringe til nummeret, og telefonen blev taget:

-Jah, det er Kaj, lød det med umiskendelig svensk accent.-
Dav Kaj, sagde jeg blot, og kunne tydeligt genkende Kajs stemme.

Der blev stille i den anden ende, men så lød det: - Det er løgn, det er Pingo!

Uden at forvente en opringning fra mig var det imponerende, at Kaj kunne genkende min stemme så hurtigt.

Vi fik en lang snak, hvor jeg fortalte ham om Søndermarkskolens forestående jubilæum, og selvfølgelig ville han med.

Kaj tog turen til Horsens og boede hos mig og min familie i Torsted en tre, fire dage.

Min far boede på Sønderbrogade, og morgenen efter jubilæet ringede han til mig, og fortalte, at nu kom Tom Pedersen altså forbi hans vinduer med sin rollator. Vi sprang ud i Kajs flotte Saab firmabil, og drøned ind til Mimersgade, og parkerede ved fyringsblokken, nummer 3. Her dukkede Tom Pedersen op, standsede og udbrød:

- Det er jo Pingo og Sandy!

Der var faktisk gået 35 år siden skolegangen, men Kaj og jeg må have holdt os godt.

Beatles på skolen

I 1962 var The Beatles i den grad kommet på banen, men det var stadig noget nyt og ukendt. Et spændende fænomen som skulle udforskes.

Jeg var blevet klassekammerat med Jørgen Jensen i min periode med mange forsømmelsesdage. I klassen fik man overtalt læreren til at spille vinylpladerne i skoletiden, men så var gode råd dyre. Jørgen Jensen havde dog luret det.

- Det ordner jeg. Må jeg hente nogen plader ovre ved Kurt? Det måtte han, og kunne derfor ringe på døren i Mimersgade 4B og låne min samling. Den dag fortrød jeg næsten, at jeg ikke var i skole.

Samme Jørgen var i øvrigt tæt på, at blive headhuntet som keyboardspiller i bandet. Det kunne han nemlig, men hvorfor det aldrig blev til noget, husker jeg ikke.

Der var så mange planer dengang.

Forsømmelser

Mor var ikke en helt normal mor efter datidens målestok.

Hun var udearbejdende i en tid, hvor mødrene mest var hjemmegående husmødre.

Hun var dog til stadighed en utrolig god mor.

Jeg kunne tit og ofte blive jaloux på mine skolekammerater, fordi deres mødre altid var hjemme.

Men fra 9. klasse vendte jeg det til en absolut fordel.

Jeg var blevet aktiv, et meget aktivt medlem af Jack & The Rippers. Vi var gode. Så gode, at der var bud efter os fra hele Danmark, og også fra det nordtyske fra grænsen og ned til Hamburg.

Det betød mange tidlige afgang, og mange sene hjemkomster efter spillejob'ene. Så der var hverken tid til lektier, eller energi til skolen.

Hvad gør man så?

Man bliver hjemme fra skole!

Hvordan gør man det, uden mor og far opdager pjækkeriet?

Fars arbejdstid startede klokken syv hos Paasch og Larsen, Petersen, så han var ikke noget problem. Mors arbejdstid var fra klokken otte, og de få dage hun ikke var ude af døren i passende tid, gik jeg ned og gemte mig i kælderen. Der kom hun aldrig. Når faren var drevet over, gik jeg tilbage til lejligheden, og havde en hel dag til fri rådighed.

Den dag Søndermarksskolen var så lumpne, at aflevere et brev til mor og far uden mit vidende, var ikke en rar oplevelse. Det var endda meget tæt på, jeg ikke kunne få lov til, at gå op til eksamen i 10. klasse i 1967, men fik da lov

efter nogle hårde forhandlinger.

Mine skolepapirer for 9. og 10. klasse er egentlig gode nok. Karaktererne i dansk, engelsk, skrivning, maskinskrivning, orientering og gymnastik var ikke dårlige, men karaktererne i regning var katastrofale. Simplethen fordi jeg syntes faget var uinteressant, men jeg havde heller aldrig påstået, at jeg var matematiker.

Mine vidnesbyrd i 1966 og 1967 var noget for sig selv. Skolen måtte ikke skrive noget negativt, så det har nok været en prøvelse for dem, at finde noget positivt.

I stedet stod der: 'Kurt er en velbegavet elev - særlig i dansk. Han er ret flittig og har vist interesse i de timer, han har deltaget i. Han har en god opførsel.'

Året efter: 'Kurt har meget gode evner for skolearbejdet. Han har været ret flittig og ret interesseret. Han har haft en hel god opførsel. Han har især i den sidste tid arbejdet stabilt og vist forståelse og modenhed.'

Ja, det tror da pokker, efter de havde sladret til mor og far. Så det var måske godt nok, de sendte det famøse brev. Alt i alt. Når bare dem der læste det, ikke kunne læse mellem linjerne.

Alt i alt havde jeg små fyrre dage, hvert år, som rene pjækdage i både 9. og 10. klasse. Et skoleår består af omkring tohundrede dage, så det var ganske godt gået.

Ikke fordi jeg er stolt af det, men det er en simpel konstatering.

Jeg ville gøre det samme igen, hvis det var muligt. Ingen tvivl om det.

Flyttede til Torsted

I 1964 flyttede vi fra Mimersgade. Ikke noget jeg bifaldt, for vi skulle flytte til noget der hed Rønnebærvej 13 i Torsted. Det mente jeg var alt for langt ude på bøjlandet, så mit ultimative modkrav var en knallert. Ellers ville jeg blive boende i Mimersgade. Basta!

Det gjorde så meget indtryk, at jeg fik en Velo Vap. Okay, ikke en rigtig knallert, men dog et motoriseret køretøj.

Jeg var kun 15 år, så det var noget af en satsning.

Rønnebærvej 13 lå i et nybyggerkvarter i en periode, der ændrede hele den danske boligsituation. Alle ville pludselig flytte i ejerboliger. Også min mor og far. Hvis jeg kunne have bestemt det, var vi blevet boende i Mimersgade.

Jeg må dog indrømme, at Rønnebærvej blev noget helt specielt for mig og for de mange, mange venner og gæster, der frekventerede adressen.

Jeg havde været så glad for at bo Mimersgade 4 B, at jeg præsterede, at køre derhen en sen nat for at sætte min store Puch ned i kælderen.

Problemet var bare, at vi ikke havde boet der i et helt år.

Så jeg måtte slukøret, og næsten ærgerlig, snige mig væk igen.

Jeg kan forstå miseren, hvis jeg havde været bedugget, men det var ikke tilfældet.

Men jeg har aldrig glemt den lykkelige tid i Mimersgade. En fortrinsvis sjov tid blandt mange, gode kammerater.

2011

Pigtråd og de glade tressere

Af Kurt Hermann

Intro

På et tidspunkt i tresserne stod det lysende klart for mig, at jeg simpelthen måtte lære at spille guitar.

Ikke på en spansk guitar med det brede konkave gribebræt, nylonstreng, åbne spanske akkorder og fingerspil, men på en elektrisk guitar med det smallere konvekse gribebræt til barré greb, plektre og stålstreng.

Tidligere havde jeg lært harmonikaspillets svære kunst hos populære Pouli Pedersen ude på Nansensvej. Hans popularitet afspejlede sig i, at han havde utroligt mange elever, og store 'afspilnings' arrangementer, når en sæson var slut.

En harmonika kunne man låne af Pouli, men jeg var i den heldige situation, at have min onkel Hildur. Han var ikke gift eller på andre måder straffet, og en dag dukkede han op med en splinterny harmonika. En rød Hohner med 72 basser, så den var meget i orden.

I grunden er det mærkeligt, at på harmonika og klaver bruges højre hånd til den sværere melodistemme, og på en guitar er det venstre hånd, som bruges til det mere komplicerede. Jeg har aldrig kunnet få en plausibel forklaring på hvorfor.

Jeg havde lært slå på tromme i Horsens Garden på marchtromme V (Romer-5), men pludselig blev guitaren altså det eneste saliggørende instrument for mig.

I 1962 var der nemlig fire fyre fra Liverpool, som trådte ind på scenen. De trådte endnu ikke helt ind på verdensscenen, men under alle omstændigheder på den engelske scene. Og min.

Verdensscenen kom The Beatles helt klart til at præge. Og stadig gør det næsten halvtreds år efter.

Indtil 1962 havde min verden været domineret af eksempelvis Tommy Steele, Fabian og naturligvis Elvis Presley.

Vinylpladerne

Det var stadig en tid, hvor vinylpladerne var fremherskende

og enerådende.

LP'er (Long Playing) med $33\frac{1}{3}$ omdrejninger eller de sjældne 16 omdrejninger samt EP'er og singleplader med 45 omdrejninger. De tunge shellakplader med 78 omdrejninger kom sidst frem i 1958, men fandtes stadig på de private hylder, for eksempel hos min farmor og farfar.

En EP (Extended Play) var en avanceret singleplade med 2 numre på hver side.

Alle plader havde nemlig to sider, og stadig skulle man vende pladen. Manuelt.

Der var en A-side og en B-side, og faktisk kunne pladerne være påført en label hvor der stod 'A-side.' Ren indoktrinering, men sådan var det.

Alt efter smag naturligvis - ligesom med A-mennesker og B-mennesker.

I tresserne var det også moderne, at producere singleplader i rød, gul, blå og grøn vinyl, men den galej sprang The Beatles ikke på.

Det behøvede de ikke for at få opmærksomhed.

Vi levede dog ikke helt som i stenalderen, for de som havde råd, kunne stadig blære sig med spolebåndsbåndoptagere som Tandberg, Bang & Olufsen, Eltra, Sony, og hvad de nu ellers hed dengang.

Og de krævede 220V, ikke håndsving eller petroleum. Trods alt.

Min første Beatles plade

Interessen for beatmusikken blev drastisk vækket i starten af '60erne.

Jeg ville købe en singleplade til 9,50 kroner hos Harald Nielsen på Torvet. Selvfølgelig skulle den være med Elvis Presley, men mens jeg stod og lyttede i den tids smarte 'høre-telefoner,' faldt mit blik på en salgsopstilling på disken. Ret anmassende stod den nyeste singleplade med disse langhårede Beatles fremme på disken med et diskret sort/hvid cover. Det var den nyeste pladeudgivelse med 'I Saw Her Standing There,' og one, two, three, four, måtte jeg overgive mig betingelsesløst til fjenden.

Jeg må tilstå, at jeg havde opsøgt diverse lokale jukebokse for at lytte til The Beatles' 'Love Me Do,' 'From Me To You' og 'Please Please Me.' Men 'I Saw Her Standing There,' var den første Beatles-plade, jeg ejede.

Jeg købte aldrig mere en Elvis-plade, måske også fordi jeg klart betragter hans første udgivelser som de bedste. 'Jailhouse Rock' og 'Hound Dog' er klassiske 2-minutters eksempler på gode rock-numre, og 'Are You Lonesome Tonight' et klassisk eksempel på en sjæler, alle med en helt fantastisk sound. Få, men typiske eksempler på numre, som stadig er everlasting titler.

Der skal ikke herske tvivl om, at hans filmmusik, gospelmusik og perioden med Las Vegas-musikken, og det gyselige hvide scenetøj med mavebæltet, bestemt ikke var min kop te.

Det er himmelråbende irriterende, at se Elvis Presley næsten udelukkende plagieret i det hvide kluns. Hvad i alverden er der galt med de første år? Det var der han skabte sit navn, og det var der, han var allerbedst. De tidlige indspilninger er stadig en fornøjelse at lytte til, men vi har heldigvis forskellig smag.

Punktum og udråbstegn.

Enten-eller tiden

Det var også en tid, hvor man enten var til Cliff Richard eller Elvis Presley, til The Rolling Stones eller The Beatles. Ingen gyldne middelveje her. Jeg tilhører stadig Elvis og Beatles lejren.

De øvrige bands var fælleseje, nogle bands vi alle kunne være fælles om.

Men altså enten Elvis eller Cliff, Rolling Stones eller Beatles. For mig er der ingen tvivl om, hvem der kunne spille. Bevares, The Rolling Stones har lavet et par udmærkede plader, men som musikere og sangere nåede de ikke The Beatles til sokkeholderne.

The Rolling Stones' første udgivelser med 'Not Fade Away,' 'Little Red Rooster,' 'Come On,' 'Route 66' og de andre udgivelser fra omkring 1964, synes jeg var gode. Det var i deres 'Rhythm And Blues' periode, og den havde nerve og intensitet.

Hr. Madsen

I Horsens startede jeg med at få undervisning i Odinsgade hos hr. Madsen. Han var guitarlærer, men jeg var der for, at lære at spille bas. Basspil var bare ikke hr. Madsens stærke side, og slet ikke det, der var brug for i den nye beatmusik.

Bassen har altid interesseret mig, og det er måske Paul McCartneys skyld. Madsen var bare ikke vild med det. Slet ikke. Hans force var akustiske, spanske guitarer og fingerspil. Jeg kom til undervisningen to gange. Så var det slut.

Så jeg er helt og aldeles autodidakt, men det gjorde det ikke mindre spændende. Tænk på, at vi i starten af tresserne, var pionerer i denne nye musikform.

'Barbed Wire' eller slet og ret 'pigtråd' oversat til dansk, var en benævnelse, der opstod, fordi den ældre del af befolkningen var rørende enige om, at lyden lød som ren pigtråd. "Pigtråd" var i deres ører helt ulideligt for ørerne. Ungdommen var dog hurtig til at tage navnet til sig, og tog

derved brodden af den nedsættende betegnelse.

Hvis det ikke var Gustav Winckler, Peter Kitter eller Rachel Rastenni de kunne lytte til, så var 'pigtråd' absolut noget som fanden havde opfundet.

Det syntes ungdommen ikke, og vi tog imod 'pigtråden' med kyshånd. I dag kalder vi stadig perioden for 'pigtrådstiden,' men accepterer mere rock'n'roll som den rette betegnelse. Dansk 'pigtråd' var på banen, men med den engelske og amerikanske rock som forbillede.

Grupper og et ophold

I tresserne hed det en 'gruppe' i stedet for et orkester eller et band. Sådan er der så meget. Jeg har personligt oplevet, at 'et ophold' i musikken, som vi kaldte det i tresserne, var rent til grin i halvfemserne.

Vi var i gang med at indøve et nummer i Jack and The Rippers i 1991, og jeg følte, at jeg skulle blande mig i debatten.

- Er der ikke et ophold her, spurgte jeg professionelt og lidt henkastet.

- Et ophold? Tror du det er en rastepads? - blev der prompte svaret af Horsens-drengen John Teglggaard, men nu på klingende baggårds københavnsk.

Næh nej, det hedder skam et 'break.'

Til grin kan man altid blive.

Orangefarvede ruskindstøvler

Det var også John og jeg, der fandt på at købe orangefarvede ruskindstøvler. Så vidt jeg husker i en skobutik i Smedegade, måske Eldorf Sko.

De var født med noget tingeltangel øverst på skafterne, men dem klippede vi af.

Der var aldrig nogen, der sagde noget om støvlerne og John og jeg sagde i hvert fald slet ikke noget.

I dag tør vi godt være ærlige og indrømme, at det var pigestøvler.

Beatles støvler

Mit første problem omkring Beatles var, da jeg blev helt syg for at få et par Beatles-støvler med høje hæle. Jeg havde naturligvis styr på prisen, men mor og far havde styr på pengene, og de var standhaftige.

På en ferietur til Vesttyskland, så jeg Beatles-støvlerne i en skobutik. Prisen var en del lavere end i de danske butikker, så jeg prøvede derfor ihærdigt, at slå på økonomi, betalingsbalancen, og de mange penge der kunne spares.

Forgæves.

Tålmodighed lønner sig alligevel. Tilbage i Horsens fik jeg min vilje, og blev den stolte ejer af et par Beatles-støvler.

De blev simpelthen slidt op.

Det var den engelske fjederstøvle, som var kommet til ære og værdighed igen. Blot med enormt høje hæle, som det krævede øvelse, at gå på.

Jeg synes stadig, at det er et unikt og flot design, og jeg har da også et par rigtige "look-alike" Beatlesstøvler stående i garderobeskabet. Støvler i en rigtig god kvalitet, og som jeg er mægtig glad for. Dog har hælene helt normal højde, og ikke de 7-8 centimeter høje hæle som i tresserne.

Beatles solbriller

Det var langt fra det eneste produkt, som The Beatles markedsførte. I 1966 sendte selskabet Parlophone en LP på markedet. Det var 'Revolver,' og på coveret er Beatles fotograferet med den nye, store dille for Beatles-elskere: Solbriller med stålstel i alle former og faconer og blå, grønne, orange, gule og røde glas. Om det var effektive solbriller mod UV-stråler, tror jeg ikke, men signaleffekten var ikke ineffektiv.

Igen måtte vi Beatles-elskere gladeligt åbne tegnebogen.

Den spæde start

Den spæde start på pigtrådsmusikken var endog meget spag, men pludselig vrimlede det med pigtrådsgrupper. Nogle spillede endda, og nogle ville gerne, men kunne ikke. Men så var de da berømte, så længe det varede.

I en kælder ved det daværende Nørregades Hotel, kan jeg huske et instrumental-band, som spillede Shadows numre. Selv de sjove Shadows-trin kunne de - endda uden at grine. Jeg er sikker på, det var med Carsten Bach på bas og 'Sully' på guitar, men jeg vil ikke lægge hovedet på blokken for det. Lykken var at få mulighed for, at se og røre ved en vaskeægte basguitar som den hos Carsten Bach på Fabrikvej, eller at komme ud på Stevedorevej, og andægtigt få lov til at se Keld Dalbys nye, store Selmer Goliath basanlæg på nærmeste hold.

Kænguruskind

Jeg havde familie 'Down Under,' og det skulle naturligvis udnyttes.

På et tidspunkt havde mor og far fået tilsendt et kænguruskind til at hænge op på væggen.

Hvad er så mere nærliggende end få syet nogle smarte veste af kænguruskind? Og orkesteret skulle naturligvis hedde 'The Kangaroos.'

Det eneste problem var dog, at der aldrig blev skaffet flere skind, eller syet så meget som en eneste vest, men det var da en fremragende, og en oplagt idé til en pigtrådsgruppe.

Vi spillede heller aldrig så meget som én tone.
I stedet kunne australierne fortsat bruge skindene til, at have kænguruer i.

Gulerod og Substral

For at være rigtig smarte, farvede Carsten og jeg en dag vores hår.

Det vil sige, det gjorde jeg med det forfærdelige og utilsigtede resultat, at mit næste lange hår blev absolut gulerodsfarvet, men det var meget trafiksikkert.

Carsten ville ikke farve sit hår. I stedet mente han, at det skulle være længere i en fart, utålmodig som han var. Hvad gjorde han så? Han vaskede selvfølgelig håret i Substral. Det havde vores mødre stående til planterne.

Han beholdte dog håret, men nogen stueplante blev han aldrig.

Det første band

Vi lærte John Teglgård og Ove Jespersen at kende, og så var Carsten Johs og jeg med i en pigtrådsgruppe. Endda et rent Søndermarkskole-band, for også John og Ove var elever på skolen.

Ove var leadguitarist, - eller singleguitarist som det hed dengang, John var rytmeguitarist, Johs trommeslager og jeg trakterede bassen. Jeg havde nemlig erhvervet mig en Teisco basguitar med $\frac{3}{4}$ arm for hele 326 kroner. Den var håbløs at stemme, som vi sagde det.

Meget senere kom det til at hedde 'tune.'

En dag fik jeg lov til, at købe min store drøm - en Höfner violinbas - også kaldet Paul McCartney bassen. Den kostede 725 kroner i Pianohuset i Smedegade, men så var det selvfølgelig også inklusiv en hardcase kuffert.

I begyndelsen lå den på gulvet ved siden af min seng. Så kunne jeg lugte den, og den var det første, jeg så næste morgen. Rendyrket fryd og gammen.

Jeg synes den dag i dag, at det er en utrolig smuk basguitar.

I de første år i tresserne var der, sjovt nok, ingen prestige i at spille bas. Mange bands valgte simpelthen det bandmedlem, som ikke kunne guitarakkorderne, og meget få bands forstod dengang, hvor vigtig rytmegruppen er.

Rytmegruppen er trommerne og bassen, og har man den på plads, kan den virkelig få tingene til at swinge. Så er resten blot lidt flødeskum.

Den første optræden

Vi øvede hjemme i vores stue, unplugged, for vi havde endnu ingen forstærkere bortset fra mors og fars Arena fjernsyn og Johns gamle radio. Carsten Johs havde ingen trommer, men kun nogle grydelåg og en øvefidus i træ jeg

havde lånt fra Horsens Garden, og "glemt" at levere tilbage. Johns guitar var en akustisk guitar, som han selv havde monteret en lille pickup på, men uden volumenkontrol.

Alligevel opnåede vi, at optræde for et meget interesseret og meget ukritisk publikum.

Vi havde taget navnet The Hooks til vores første - og eneste optræden - som skete med lånte fjer i Søndermarksskolens festsal. The Roosters, også et Horsens orkester, var hyret, men The Hooks ankom, som var vi hovednavnet, og spillede de to numre vi næsten kunne.

Egentlig ganske modigt gjort. Vi spillede 'Lets Go' og 'Giddy Up A Ding Dong.' To lette og ukomplicerede numre i danske Sir Henry And His Butlers versioner.

Nu var vi verdensberømte på Søndermarksskolen, men hjemmepublikummet var også novicer ligesom The Hooks.

Vi havde aldrig før prøvet, at spille på et forstærkeranlæg, syngende i mikrofoner eller sidde bag et rigtigt trommesæt, men vi blev alligevel en succes. John havde endda lånt en elektrisk guitar af The Roosters, noget man ellers ikke gør.

Roosters-folkene var åbenbart gode forbindelser at have, for vi fik jævnlige også lov til at låne Peter Jørgensens 10 watts Teisco forstærker. Han boede Mimersgade 6A, så det var ikke så langt, vi skulle slæbe den 'store' forstærker. Kun over til Mimersgade 4B.

Fem i Five

The Hooks blev til Five uden det traditionelle 'The' foran navnet.

Stadig var det Ove Jespersen på leadguitar, John Teglgård på rytmeguitar og jeg selv på bassen, men Carsten Johs havde mistet lysten. Han blev erstattet af Preben Andersen, og som forsanger var Lars Larsen kommet til. Tingene blev mere strukturerede, og vi fik fremskaffet et brugeligt anlæg. Jeg havde købt et Selmer Treble-n-bass anlæg (eller min mor havde) i Alfred Christensens Musikhandel i Holstebro. Købt ubeset og uafprøvet, men leveret med lastvogn i Mimersgade. Jeg håbede, der var mange der så det.

Vi havde nu et anlæg med sangforstærkere, trommesæt og guitarforstærkere.

Men rollerne blev totalt byttet om. John Teglgård blev leadguitarist, Ove Jespersen blev bassist og jeg blev rytmeguitarist, fordi jeg nu havde lært nogle guitarakkorder og nogle bestemte figurer.

Min Selmer 50 watts rørforstærker beholdte jeg, selv om det var en basforstærker.

Hvad gør man i sådan en situation med bas og guitar? Ove og jeg byttede simpelthen lige over. Ove overtog min Höfner violinbas, og jeg overtog hans Höfner Super De Luxe guitar. En skrigrød sag med en frygtelig masse knapper,

duppeditter og dingenoter, som aldrig blev brugt, men var ren staffage for mig og mange andre.

Så nemt kan det gøres uden yderligere omkostninger.

Hvor vi lærte Lars og Preben at kende, står hen i det uvisse for mig, men vi har naturligvis haft samme interesse, og det var det vigtigste.

Jeg kan bedst huske et enkelt gig på Fanø og så bymesterskaberne på Hejmdal.

Five blev meget naturligt nummer fem, og det var vi meget stolte af. Et flot resultat og vi blev bestemt ikke sidst, men vandt over nogle mere etablerede navne. Blandt andet spillede vi 'Big City' og 'Road Runner Honey' af Pretty Things.

Bymestre blev selvfølgelig The Rockets med sin nye besætning med ny trommeslager og ny leadguitarist. De var dog også nogle år ældre end vi andre. Hvis de ikke havde vundet, ville de være gået i opløsning, havde de bebudet. Så vi lod dem vinde...

Nummer to blev Jack And The Rippers, nogle opkomlinge med nogle irriterende selvsikre [og dygtige] medlemmer.

Nummer tre, fire, seks, syv og så videre kan jeg ikke huske, hvem der blev.

Vigtigst var det, at vi blev nummer fem uden at have nogen synderlig erfaring.

Det første øvelokale

Vi fandt også et øvelokale, selv om det var svært.

Det lå på hjørnet af Møllegade og Nørretorv. I dag er der værksted og benzinstation, men dengang var det en bygning, som havde været brugt i en eller anden industriel baggårds funktion.

Der var absolut ingen varmekilder, men der var de vitale stikdåser med 220 volt, som vi kunne bruge på første sal. I de kolde perioder var vi nødt til at bruge strikhandsker, hvor vi klippede fingerspidserne af, for at kunne spille på guitarerne eller trommerne.

På anden sal var der udelukkende skumgummi madrasser til rådighed, men dem brugte vi naturligvis næsten aldrig.

Det var også på vej til en øveaften på Nørretorv/Møllegade, at John Teglgaard kunne have forårsaget et grimt solo uheld for mig. Både John og jeg havde en Velo Vap, og midt i lyskrydset ved Søndergade sagde han pludselig: - Har du hørt, at X er gravid? Jeg skulle fortælle dig det!

Det havde jeg ikke hørt, men det havde jeg nu og Vap'en slingrede faretruende. Jeg klarede kun lige akkurat, at holde mig på to hjul. Min verden styrtede i grus, og jeg trak næsten ikke vejret igen i næsten to dage, før jeg fik at vide, at det ikke var sandt. Hun havde opdigtet historien, fordi

hun troede, at det ville holde på mig.

Det var forkert troet, og det fik faktisk den modsatte effekt.

Men jeg fik da bevist, at øvelokalet også kunne bruges til mange andre ting, hvor man kunne få varmen...

Horsens booking

Five var absolut et okay band, og vi blev involveret i et booking foretagende, som lå på adressen Møllegade 14, på hjørnet af Møllegade og Frederiksgade.

Firmaet hed J.P. Booking, og de formidlede en kontakt med danske Jolly Cola. Det betød at vi kunne få fankort samt plakater i A4 format.

Forud lå der fotografering af bands og besætninger. Alle bands blev fotograferet samme steder, samme dag, på den samme scene og med samme grundopstilling.

Selv fotograferingen til fankortene foregik samme dag og samme sted, nemlig i en eller anden hestestald.

Hele ni Horsens bands var med i aftalen, som udløste plakater og fankort. Ingen fik travlt med, at komme ud og spille på den konto, men vi kunne vise dem til familien, eller vi kunne gemme dem til børnebørnene.

Undtaget naturligvis, disse hersens famøse og prætentiose Jack and The Rippers folk.

Horsens var 'Danmarks Liverpool'

Ingen tvivl om den sag, selv om andre byer forsøgte og stadig forsøger, at lægge billet ind på det samme postulat, men ingen diskussion om Horsens' status som førende pigtrådsby i Danmark.

Byen vrirlede med bands som for eksempel:

The Roosters med Peter Jørgensen (single), Djunior Svane (trommer), Ulrich Bache (vokal), Jørgen Adsbøl (rytme) og Johannes Holm (bass).

The Mods var Carsten Mellson (single), Jens Å. Therkildsen (trommer), Jørgen 'Julle' Hansen (vokal), Vagn H. Andersen (rytme) og John Mott (bass).

Group-65 var Henning 'Sully' Eriksen (single), Keld Schousbøll (trommer), Preben Johansen (vokal), Jens Oluf Gundorph (orgel) og Keld Dalby (bass).

Hi-Heel Sneakers bestod af Palle Porsgaard (rytme), Bruno Sebelin (trommer), John P. Porsgaard (single) og John Kristoffersen (bass).

The Rockets var Franz S. Pedersen (single), Poul Larsen (trommer), Preben Ulvskov (orgel), Harvy Hansen (rytme) og Børge Sørensen (bass).

Five bestod af John Teglggaard (single), Preben Andersen (trommer), Lars Larsen (vokal), Kurt Hermann (rytme) og Ove Jespersen (bass).

Rollickings var John Petersen (single), Lars 'Bekse'

Thygesen (trommer), Bent B. Petersen (vokal), Hans-Kurt Nielsen (rytme) og Christian Birn (bass).

The Spectres var Jens William Sørensen (single), Niels Rasmussen (trommer), Preben Hansen (vokal), Finn Grønbæk (rytme) og Claus Hede Nielsen (bass).

The Firebirds bestod af John Lundvig (single), Knud Salling (trommer), Svend Erik Skals (vokal), Knud Lindhard (rytme) og Ove Sørensen (bass).

Hertil kommer The Steamrollers, hvor jeg ved 'Bø' spillede sammen med Harvy Hansen og Carsten Quist som vi kaldte 'Gren,' men det band blev historie, før det for alvor gik løs.

Sunset Alley med blandt andet Eigil Brandt og Preben Hansen blev dannet på et senere tidspunkt, og havde skiftende besætninger.

Bemærk at instrument benævnelserne er lidt af en sammenblanding af dansk og engelsk.

Oplysningerne stammer fra J.B. Bookings 'Jolly Cola' plakater fra 1964, og det er sjovt at bemærke, at flere af disse folk fortsatte med at spille gennem årene i kendte bands som 'Den Gamle Mand Og Havet' med Lars 'Bekse' Thygesen, John Lundvig, Knud Lindhard, Tommy Hansen og Steen Lind samt 'Bifrost' med John Teglggaard. Det er også værd at bemærke, at fire af disse navne har spillet i Jack and The Rippers. Bare for fuldstændighedens skyld.

Men det er ikke morsomt pludseligt at konstatere, at flere af bandmedlemmerne er døde for flere år siden. For eksempel Lars 'Bekse' Thygesen, 'Julle' Hansen og hele to fra mit gamle band Five, Ove Jespersen og Lars Larsen.

Et kvarter på Fanø

I min erindring står der kun et enkelt gig med Five. Det var på Fanø, og vi havde fået et spillejob på det nu hedengangne Fanø Badehotel. Der fik jeg et tilnavn, som fulgte mig nogle år fremover, og alt for mange stadig kan huske.

Måske forfulgte det mig ligefrem.

Jeg var helt uskyldigt rendt ind i et eller andet kvindemenneske, og havde brug for et kvarters udsættelse af hjemrejsen til 'kundepleje.' Bare et kvarter, men vores chauffør var ubønhørlig, og talte om køretid og færgens afgangstider.

Som om et kvarter kunne betyde noget ...

Jeg må have været en tiggende sjæl med en ynkelig attitude, men det lykkedes mig ikke. Det var altså bittert, at skuffe en fan.

Derefter hed jeg aldrig andet end Kvarter-Kurt.

Jeg tror, det var det eneste spillejob vi havde, hvor der var en hyre involveret. Egentlig var jeg glad for at spille i Five, men der skete pludseligt store forandringer.

Diskretion en æressag

En dag fik jeg en henvendelse fra 'Bø.'

Hans borgerlige navn er Carl Aage Strøm Sørensen, men hvem gad det. Derfor 'Bø.'

Han havde en diskret forespørgsel fra Jack and The Rippers. Disse Jack and The Rippers folk, som var så aldeles irriterende, men som i ét nu fremstod i et helt andet lys.

Forespørgslen kom som et lyn fra en klar himmel, men jeg var ikke så dum at sige nej tak, men derimod et hurtigt ja tak. Sæt nu de fortrød.

Inderst inde havde jeg vel drømt om det, men ikke regnet med det.

Bø var en fantastisk dygtig trommeslager der - ligesom også Poul Larsen fra The Rockets - ikke slog på trommer, men spillede på trommer. Der er stor forskel.

Bø var hentet til Jack and The Rippers fra The Steamrollers, hvor også Harvy Hansen var med. Senere kom Harvy med i The Rockets.

Mange medlemmer i Jack and The Rippers kom fra 'Robin Hood Og Hans Dreng' og de var yndige i tights, stankelben og Robin Hood hatte.

Det gamle Jack and The Rippers med Steen Lind, Tommy Hansen, Carl Emil Persson, Peter Møller og Richard Thierry var i færd med at foretage udskiftninger.

Jeg kunne selvfølgelig ikke sige nej til Jack and The Rippers, men ja'et fik en blandet modtagelse i mit gamle band. Godt de ikke kendte til voodoo kunsten.

Nu var besætningen Steen Lind, Tommy Hansen, Carl Emil Persson, Carl Aage Strøm Sørensen og Kurt Hermann.

Det var ikke spor morsomt, at skulle hente mit udstyr i øvelokalet på Nørretorv, og føle man svigtede de andre gutter. Men det var rart, da det var overstået. Det var mærkeligt, at få mit udstyr fragtet ned i Rædersgade, om bag ved Hejmdal og op på første sal. Hvem der var chaufføren, kan jeg ikke huske, men det har nok været min far. Han vidste, om nogen, hvor Hejmdal lå.

Her lå Jack and The Rippers øvelokale, og jeg følte, det var et trin op ad stigen.

Vores egen "Brian Epstein"

Jack and The Rippers var det eneste Horsens-band på det tidspunkt, som ikke var tilknyttet J.P. Booking. Vi kørte vores helt eget løb i kraft af Th. Lind, som vi senere konsekvent kaldte ham.

Th. Lind blev ellers i Horsens altid benævnt tjener Lind. Han arbejdede som tjener på Hejmdal, og han havde fingeren på pulsen, med hvad der rørte sig på musikscenen. Han var samtidig far til Steen, bassisten i Jack and The Rippers.

Det var klart en fordel for bandet, at de fravalgte det lokale J.P. Booking, men havde Th. Lind som manager, chauffør, pengemand og meget mere.

At Th. Lind også købte et 'halvt rugbrød,' en VW i bordeaux farve, var et yderligere plus. Vi skulle aldrig tænke på logistikken, men kun på det der lå os nærmest: At komme ud at spille.

Vi var derfor også fri for, at finde spillejobs, og forhandle hyre, men vi var altså også kun 15 år unge.

Th. Lind var også ham, som sørgede for, at vores anlæg og guitarer var af god kvalitet. Ikke alle i bandet var så heldige som jeg, der havde min mor som mentor og finansør. En dag spurgte hun om min Höfner guitar var god nok, og lige så god som de andres. Det var typisk for hende, og jeg måtte sige ærligt nej til spørgsmålet. Så gik der besked til Alfred Christensen i Holstebro.

Hejmdal og Laursens Danseinstitut og ...

Jeg var rimeligt imponeret over øveforholdene i bygningen bag Hejmdal.

Lokalerne blev delt med Group-65, så det er stensikkert, at vi ikke øvede samme aften.

Der var grøde i Horsens blandt ungdommen, og alle kendte øvesteder blev hurtigt okkuperede af det musikhungrende og danseglade publikum. Således også Jack and The Rippers store øvelokale, som endda havde en scene. Ikke en høj scene, men trods alt en scene.

Det betød, at alle øveaftener blev forstyrrede af det krævende og forvænte publikum. For at vise os fra den pæne side, spillede vi udelukkende de numre, som vi kunne. Egentlig ganske fornøjeligt, men ikke befordrene for vores sætlistes og fornyelser.

På et tidspunkt var vi nødt til, at tage affære.

Vi fandt simpelthen et nyt øvelokale.

Bagerst i gården ved Laursens Danseinstitut, Søndergade 48, lå byens mindste øvelokale, og det overtog vi. Det var så lille, at vi knap selv kunne være der, men det også meningen. For at komme ind og rundt i lokalet, måtte vi skræve hen over vores forstærkere.

Ungdommen fandt hurtigt ud af, at vi var flyttet og hvorhen. Når de så kom vandrene i store flokke, måtte vi beklagende slå ud med armene, og spørge hvor de kunne være.

Det virkede.

Der var mange andre muligheder i Horsens for det ungdommelige publikum.

Var der ingen mennesker det ene sted, gik de roligt videre til et andet sted. For eksempel til Mad House i Smedegade eller Riverside på Aaboulevarden.

Hertil kommer Beat Corner i Hejmdalsgade. Den blev aldrig

kaldt andet end 'Hestestalden' af den simple årsag, at det faktisk *var* en tidligere hestestald. Placeringen af de gamle båse kunne tydeligt ses på det ujævne gulv. Stedet var uden varme, men i vintersæsonen klarede man sig ved at tænde en masse stearinlys, men der var alligevel isnende koldt. Musikerne led under det, og var nødt til, at spille med tykke handsker på. Men vi syntes, at det var et godt sted disse søndage.

Et nyt sted dukkede op, selv om det var et gammelkendt sted. Lige efter porten i gården ved Laursens Danseinstitut, var der en trappe ned til en gammel jazzklub - jeg tror den hed 'Concorde' - i et tidligere ostelager. Den blev også overtaget af pigtrådsfolket.

Når man besøgte stedet til arrangementerne, var der fyldt godt op, og det blev svært at skaffe ilt til lungerne. Derfor måtte vi jævnligt stige op af trapperne til den friske luft. Jeg oplevede, at det kunne være komplet umuligt, at tænde en tændstik.

Kælderens var aldeles uden udluftning, og en kraftig em var dominerende, og fugten løb ned af hvælvingerne. Det må have været svært, at være musiker på stedet.

Scenen lå bagerst i kælderens, helt ude under lyskasserne i fortovet ved Søndergade 38. Men vi overlevede.

Jordskælvshøjtalerne

En sjov episode fremkom i 1967. Jeg oplevede det ikke selv, men har fået det fortalt så tit, at begyndte at tro jeg havde.

Mad House dannede kulissen, og på rollelisten sås 'Julle' fra The Mods og Ole Vedel fra The Rockets.

De havde fostret den idé, at fremstille et par store, effektive 'jordskælvshøjtalere.'

Der blev virkelig arbejdet intenst på sagen, og investeret i godt hardware.

En skønne dag var projektet færdigt, og højtalerne skulle præsenteres af de stolte producenter.

Der var kun en lille detalje, de havde overset.

Jordskælvhøjtalerne var for store, alt for store, til at de kunne komme ud fra Mad House.

Så 'Julle' og Ole opfandt byggesættet, og demonterede kabinetterne med indhold.

Den elskede Kolibri Bar

Hvis der ikke var gang i den et eller andet sted, var det altid Kolibri Bar, Borgergade 23A, vi søgte hen. En vaskeægte mælkepub, som i den grad tiltrak et stort, ungt publikum som gik, cyklede eller kørte på knallerter.

Det ældre publikum med anderumper, læderjakker og motorcykler, foretrak et sted i Kattesund. Der turde vi ikke komme.

Kolibri Bar blev for de langhårede og pigtrådsinteresserede. Vi kom der faktisk næsten dagligt, og det stærkeste man kunne få serveret, var en Jolly Cola.

Ellers stod en Banana Split i høj kurs sammen med en Kokos Milkshake og et par røde pølser med fantastiske pølsebrød med birkes på. I hvert fald for mit vedkommende. En Banana Split kostede hele 2 kroner. Det ved jeg fra fru Buksti, som jeg ringede til i 1994.

Jeg var på jagt efter et foto af Kolibri Bars facade, som Jack and The Rippers kunne bruge på coveret til vores nyeste CD, 'It's The Same Old Songs.' Aftalen blev, at vi kunne komme til privaten i Stjernholmsgade en aftalt dag. Steen Lind og jeg kørte spændte derned, for at hente et foto. Fru Dagmar Buksti lukkede op, og udbrød omgående: - Det er jo Steen og Kurt fra Jack and The Rippers. I var nogle af de få, som havde råd til at købe Banana Split!

Så viste hun os en autentisk prisliste fra dengang.

Omdrejningsmomentet på Kolibri Bar, var dog stedets Jukebox. Den var altid i gang med, at spille de seneste nyheder. Så havde vi noget at lytte til, mens vi spillede på flippermaskinen oppe i det bagerste hjørne. Her kunne vi forsøge, at snyde maskinen ved at løfte i den, men det lykkedes meget sjældent. Derimod blev hr. Buksti splittertosset, og han var en mand, vi havde en sund respekt for. Det havde vi også for fru Buksti, men noget mere moderat.

Kolibri Bar var også stedet, vi altid kunne finde det rette publikum, at vise noget frem for. For eksempel da 'Sully' havde købt en splinterny, hvid Fender Stratocaster. Den skulle da lige en praletur forbi Kolibri Bar, så vi andre kunne se vidunderet, uden at vi derved viste for mange tegn på misundelse.

I øvrigt var Buksti's søn en hyppig gæst, men han ankom først efter skoletid, og smed skoletasken omme bag disken. Hans navn er Jacob Buksti, og han blev senere Danmarks trafikminister for Socialdemokratiet.

Kolibri Bar var i bund og grund et ganske uskyldigt sted, men mange voksne var, i deres uvidenhed, overbeviste om, at det var et ganske forfærdeligt sted. Eksempelvis havde min kone Jette, forbud mod at sætte sine ben i Kolibri Bar. Det var et farligt sted, mente hendes forældre stadig mange år efter.

Øvebåndet

I det nye øvelokale indspillede vi et spolebånd, fordi vi nu var blevet meget seriøse.

Det bånd dukkede op igen fra glemslen i 1992. Bø var naturligvis den, som havde opbevaret spolebåndet gennem årene.

Vi havde ikke en spolebåndoptager, men det fikse Tommy Hansen. Vi var spændte på, at høre hvad der gemte sig på båndet, men det blev mere kompliceret end som så. Tidens tand havde mørnet båndet, så det sprang simpelthen i små stykker. Igen tryllede Tommy, og et brugbart resultat blev overspillet på kassettebånd, og senere igen på CD. Selve indspilningen var naturligvis primitiv. Dengang i 1965 blev det indspillet på Steen Linds lille B&O mono båndoptager. Via en enkelt, lillebitte plastic mikrofon, som var hængt op i loftet i midten af øvelokalet. Resultatet var et vaskeægte øvebånd, hvor man kan høre vores kommentarer under indspilningen. Men sikke dog en energi der udspringer fra båndet, og dårlige vil jeg bestemt ikke sige vi var. Det gamle 'øvebånd' er endda blevet spillet i radioen. Det må have været i en historisk udsendelse

Et 'kæmpestort' anlæg

Jack and The Rippers havde efterhånden fået skrabet et rimeligt godt anlæg sammen. Naturligvis efter datidens forhold og muligheder.

Mest markant var det, at vi havde hele fire sangsøjler. To Max og to Vox, og det imponerede altid publikum. Til at trække de fire sangsøjler, havde vi en Max forstærker og en Eccolette ekkomaskine. Max forstærkeren var egentlig en Geloso i forklædning.

Ekko-effekten blev skabt ved hjælp af nogle sammensplejsede båndoptager-bånd. Det var suverænt Calles opgave, for det var ham, der var forsanger.

Som sangmikrofoner havde vi tre Shure og en Sennheiser. Guitarforstærkerne var en Vox AC30 Topboost og mit Selmer anlæg, basanlægget var et Dynacord Eminent anlæg. Gitarerne var en Gretsch Chet Atkins model 6122 i orange med 'guld' belægning på metaldelene, og en Gretsch Tennesseean model 5120 med én cutaway. Tommy var leadguitaristen, så selvfølgelig skulle han blære sig med guld-Gretsch'en. Basguitaren var en hvid Vox, som Steen i øvrigt stadig har i sine gemmer.

Trommerne var selvfølgelig også af mærket Gretsch.

Vi kendte naturligvis Fender Telecaster, Fender Stratocaster og Fender Jaguar guitarerne samt Ludwig trommerne, men det var modeller og mærker, som ikke rigtigt appelerede til Jack and The Rippers.

På Søndergade lå den forretning, hvor vi købte vores strenge, trommestikker og andre småting. Forretningen lå i gården til Søndergade 43, og her kunne vi også købe 'sølvplektre' eller 'guldplektre' af den flinke indehaver Hoflund i den brune kittel.

Der er nogle, som passer godt på deres sager. Især Bø har

imponeret mig.

Da vi mødtes igen i 1991, skulle vi naturligvis have et anlæg at spille på. Jeg hentede Bø i privaten, og hvad ser jeg? Trommerne var stadig det gode, gamle Gretsch sæt, men hvad der var mere fantastisk, var det tæppe som Bø altid omhyggelig og sirligt lagde over trommerne, når vi pakkede anlægget i VW-bussen.

Trommerne havde deres faste plads på hylden over hækmotoren, og det tæppe havde han stadig i 1991.

Det var som at skrue tiden femogtyve år tilbage, for så grimt et tæppe glemmer man aldrig.

Da vi gjorde comeback i 1992, var jeg inde og spørge efter en Gretsch Tennessean guitar. Det blev af ren nysgerrighed, da jeg hørte prisen. Indehaveren misforstod mig, og troede jeg var i besiddelse af en Gretsch Tennessean fra 1965. Han tilbød mig prompte 45.000 fuldgode danske kroner for den. Kontant.

Godt jeg ikke havde den...

Bø's Gretsch trommer er den dag i dag i fuld vigør i Tommy Hansens Jailhouse Studio her i Horsens. Et tilbud til musikere som værdsætter dette trommesæts autentiske tressersound.

Bemærkelsesværdigt at guitarerne, forstærkerne og trommerne stadig er enormt eftertragtede.

En practical joke

Vi udsatte ofte Bø for en practical joke, når vi var ude at spille.

Han magtede absolut, at spille en god trommesolo, og han gjorde det gerne. Vi havde aftalt, at når Bø spillede en bestemt figur, skulle vi drysse ind på scenen og afslutte med et bestemt instrumentalnummer. Vi kom bare sjældent ind, men morede os kongeligt backstage.

Så tabte Bø tålmodigheden, lagde trommestikkerne på en meget bestemt facon, kom ud og skældte os hæder og ære fra.

Vi lovede ham bod og bedring, og det holdt vi, lige indtil næste gang.

Men vi kunne også være seriøse, når vi skulle være morsomme. Bø og jeg elskede at lave et bestemt stunt, hvor Bø skulle ligge som en slatten klud inde på scenen. Jeg fingerede, at jeg pumpede ham op igen. En trommestik skulle gøre det ud for en cykelpumpe, men jeg kan ikke huske, hvor han skulle pumpes op, men sjovt var det.

Fra kvintet til sekstet

I 1966 blev vi seks mand i Jack and The Rippers.

Min gamle ven fra The Hooks og Five tiden, John Teglggaard, kom med i bandet, og vi fik masser af muligheder for at eksperimentere. Det var jo blevet så moderne.

Jeg blev forsanger sammen med Calle, men spillede også bas i enkelte numre og orgel i andre. Vi havde fundet ud af, at Steen og John havde lært at spille trompet, og det var derfor indlysende, at tage bigband numre på repertoire. Og jeg fik lov til at spille bas.

Orgel numre var også ganske sjovt at spille. Bedst husker jeg nummeret 'Winchester Cathedral,' lanceret af The New Vaudeville Band - et anderledes og spøjst band.

Udnævnelsen til forsanger betød også, at jeg pludselig fik ny status med hensyn til scenetøj.

Da vi skulle deltage i de danske mesterskaber i Holstebro Hallen, efter vi var blevet kåret som Sydjyske mestre i Kolding, skulle det naturligvis foregå standsmæssigt. Vi havde netop købt nyt tøj i Nyhavn-17 kælderbutikken, vores foretrukne tøjbutik i Danmark.

Vi købte fire gule og to blå satinskjorter med enormt lange flipper, fire par blå North State bukser med gule galoner i siderne, men kunne ikke fremskaffe to par gule North State bukser med blå galoner.

Jeg løste problemet ved at bebude, at dem kunne min mor da bare sy. Jeg var ikke i tvivl om, at min mor både kunne og ville gøre det. Og sådan blev det. Calle var ude på Rønnebærvej et par gange, og vi fik de flotteste gule bukser.

Tidligere havde vi i Nyhavn-17 købt markisestof jakker, firefarvede bukser og andet smart tøj, som absolut ikke fandtes i andre butikker i det ganske land.

Mine eddersmarte firefarvede bukser levede deres sidste liv i Australien, hvor en af mine udvandrede fætre, fik stor fornøjelse af dem.

Der var nu ingen held ved det nye scenetøj Vi fik en elendig og aldeles ufortjent dårlig placering, men dog efterfølgende omtale i bladet 'Børge.'

Tiden læger dog alle sår, og vi var hurtigt oppe på hesten igen. Trods alt kom vi i landsfinalen blandt 10 bands ud af 326 i hele Danmark.

Scenetøjet blev ikke slidt op, men stille og roligt skiftet ud med noget, som vi følte os bedre tilpas i.

Nye plakater

Da vi fik behov for nye plakater, skulle J.P. Bookings små plakater naturligvis overgås. Vi fik trykt plakaterne på svagtgult papir med et billede i svag brun farve og navnet Jack and The Rippers i rødt. Egentlig ganske pænt og

anderledes.

Også formatet var anderledes. Papirformatet var 637x810 millimeter, så det var plakater, der ikke kunne overses, og så sandelig heller ikke blev det.

Heldigvis har jeg et eksemplar i mine gemmer, som dokumentation til eventuelle tvivlere.

Somrene '65 og '66

Vi lavede dog andre ting end at spille pigtråd eller hænge ud på Kolibri Bar.

Somre er jo somre, så vi var tit at finde i Juelsminde, eller ved den gamle badeanstalt i Horsens Fjord, som var det foretrukne sted.

Strandløver blev vi nu aldrig, men Steen, Tommy og jeg drønedede istedet rundt på vores ens sorte Puch MS50 knallerter. Sjovt nok blev de gearet, boret, hakket og planet efter samme opskrift og på samme tid og sted. Så der var ingen, som måtte sakke bagud.

Bø og Calle måtte derimod pænt blive hjemme, for vi kunne ikke drømme om, at køre to på en knallert. Det var jo strengt forbudt, og vi var næsten lovlydige.

Tommy var så meget anderledes, at han ikke ville eje et par ordinære Beatles-støvler. I lang tid gik han derfor rundt i støvlerne, som han havde malet med en afskyelig grøn cykellak på snuden og ved hælen.

Frynsegoder

At være med i et populært band som Jack and The Rippers, var også forbundet med gode 'frynsegoder.'

Pigerne!

Ikke, at de overhovedet interesserede os. Der var udelukkende tale om, at behandle vores store fanskare pænt og ordentligt ... eller i hvert fald pigerne.

Den begrundelse var der bare ikke mange, der troede på dengang. Heller ikke i dag.

Det er selvfølgelig sundt at være i besiddelse af en god portion sund skepsis.

Mange har opfordret mig til, at skrive mere indgående om visse episoder, men jeg har besluttet mig for at mine børn og mine børnebørn, også skal kunne læse om min pigtrådstid.

Hele syv i 'et halvt rugbrød'

Tiden i Jack and The Rippers var fyldt med oplevelser, og da vi havde mange job, var vi selvsagt meget på landevejen.

Derfor havde vi lært os, at pakke anlægget på en helt bestemt måde, så det dannede et plant gulv, kun 70-80

centimeter under taget. Der placerede vi så et tykt stykke skumgummi. Vi led absolut ikke af klaustrofobi, og havde endda plads til nogle drabelige slåskampe - venskabelige naturligvis.

Da John Teglggaard kom med i bandet, var vi hele syv mand i 'det halve rugbrød.' Hvad mon politiet ville sige til det i dag? Dengang sagde de heldigvis ikke noget.

Den helt bestemte måde vi pakkede anlægget på, var også en fantastisk måde at undgå at blive snuppet af de skrappe toldere ved Kruså grænsen.

Alle i bandet røg som skorstene, og vi var derfor meget interesserede i, at få mange cigaretter med hjem. Ikke noget med spiritus - dengang - næsten ikke.

Vi skruede simpelthen bagbeklædningen af vores fire sangkabinetter. Jeg vil tro der var 30 lange skruer - i hvert kabinet. Så blev de fire kabinetter fyldt op med cigaretter, og bagbeklædningerne blev igen skruet på plads.

Bilen blev atter pakket, og det var så smart, at de fire sangkabinetter - tilfældigvis - lå nederst i pakkesystemet, med alle de andre kabinetter øverst.

Vi blev meget ofte standset på grund af vores underlige og anderledes udseende, men så snart tolderne så omfanget af vores udstyr, og de mange, mange skruer, slap vi altid for yderligere tiltale.

Vi tog det utroligt afslappet, når vi blev standset, men det gjorde Th. Lind ikke. Han sagde hver gang - Ta' d-d-det helt r-r-roligt drenge!

Det gjorde vi så, men Th. Lind blev så konfus, at han aldrig kunne finde nøglen til motorrummet. Den hang selvfølgelig på sin plads, men motorrummet var clearet, så der måtte tolderne gerne kigge.

Men at han altid stammede i Kruså, grinede vi meget af.

Father And Son

Den megen virak i tiden med Jack and The Rippers, havde naturligvis sine omkostninger. Især betød det, at vi alle havde utroligt mange forsømmelsesdage fra skolen.

Et job i det daværende Vesttyskland, krævede nemlig tidlig afgang fra Horsens og hjemkomst tidligt om morgenen. Det betød manglende søvn og manglende lektielæsning. Så Søndermarkskolen måtte undvære mit behagelige selskab alle disse dage.

Men de lune spandauere fra de morgenduelige bagere, smagte fantastisk godt.

På hjemmefronten fik tiden den konsekvens, at min far forbød mig, at komme på hans arbejdsplads, i Brydeklubben Hermod hvor han var formand, eller andre steder hvor han kom.

Hjemme på Rønnebærvej var jeg heller ikke fredet. Når

familien var samlet til aftensmad, gik der sjældent mere end tre-fire minutter, før far eksploderede.

- Kan du ikke gå ud på lokummet og spise, var hans typiske kommentar. Ikke en høflig forespørgsel, men en klar ordre.

Belært af tilsvarende optrin, huggede jeg maden i mig, så jeg ikke skulle gå sulten fra bordet.

- Ka' jeg godt, svarede jeg, smuttede ud, sprang på knallerten og kørte ind på Kolibri Bar eller til øvelokalet.

Så fik far godt nok læst teksten af min mor.

Langt hår og outreret tøj var for far ensbetydende med fedtet hår og usoignerethed, men sandheden er, at netop fordi det var langt hår, blev det vasket hver dag.

Der er bare ingen tvivl om, at jeg har arvet mit optrædegen fra min far. Han var altid involveret i teaterforestillinger, og han var ikke ueffen på mundharpe. Til gengæld kunne han drive mig til vanvid, når han maltrakterede en harmonika med hans evindelige 'skomager-bas.'

For de uvidende er det 'Umbaba Umbaba' konsekvent spillet i C-dur, og aldrig andet. Det lyder ikke godt.

Udtaget til landskamp

I Vesttyskland blev vi et populært navn, og blandt andet blev vi inviteret til, at deltage i noget så specielt som en 'Beatländerkampf' i Deutche Halle i Flensburg. En kæmpe stor hal, hvor det tyske publikum naturligvis var klart dominerende og enerådende.

Det var ikke en landskamp, som var annonceret i Danmark, men arrangementet blev bagefter omtalt i den danske presse som 'Unfair pigtråds-landskamp.'

Selv scenen var enorm, og det var første gang vi prøvede, at spille med så stor afstand mellem os. Man følte sig helt ensom.

I alt syv danske pigtrådsorkestre skulle deltage, men de danske orkestre måtte afløse hinanden hvert nøje afmålte kvarter, lige indtil de tyske orkestre kom til. Så blev stopurene glemt, og gemt. De andre tyske bands og eksempelvis Flensborgs egne 'The Avalons,' fik hele 43 minutter, og en førsteplads.

Det var svære odds at være oppe imod, men Jack and The Rippers fik dog andenpladsen på trods af en unfair afvikling, og den tyske publikumsafstemning. Så de danske farver blev forsvaret på bedste vis.

Det kunne man læse et par dage senere i B.T.

Vi spillede mange andre steder, men landskampen var noget, der markerede sig hos publikummet i Vesttyskland.

Spændende job

Også i Danmark oplevede vi store og spændende arrangementer.

Stort var det, da vi skulle spille på Botanisk Haves friluftsscene i Aarhus. Der var mange mennesker, og i avisudklippene fra dengang, kan man læse om to flotte og vellykkede arrangementer med omkring 15.000 tilskuere. Hold da op.

Efter vores optræden, måtte kontrollørkorpset træde til, og beskytte os mod horder af publikum - fortrinsvis piger naturligvis - men også mod jaloux mandlige tilskuere, som ikke kunne klare konkurrencen.

Også Kollund ved den dansk/tyske grænse og Flensborg Fjord markerede sig. Måske mest, fordi vi kunne nå et par ture med de lokale spritruiter om eftermiddagen, og nyde den varme specialitet Romgrog.

Vi havde mange, mange oplevelser i det tyske rige, og i Danmark de år.

Når vi mødes i Jack and The Rippers i dag, skal én af os bare henkastet sige 'Sønderborg Slot,' og alle skraldgriner indforståede.

Så Sønderborg Slot var en stor og historisk oplevelse.

Knap så stor en oplevelse var det, da vi en nat vendte hjem til Danmark efter at have spillet i Vesttyskland. Vi havde den tradition, at vi holdt ind ved Grænsehotellet ved Kruså grænsen. Et spisested med specialiteten dansk bøf med bløde løg, hvide kartofler, sovs og surt. Masser af det, og vi var altid godt sultne, så vi tænkte på kvantitet mere end kvalitet. Og Grænsehotellet havde døgnåbent.

I restauranten var der en nat et selskab af lokale 'bønderkarle' i den traditionelle uniform med hvide skjorter, grå gabardinebukser og spidssnudede sorte sko. De brød sig ikke om langhårede fyre i underligt tøj, så vi skulle kanøfles.

Da vi kom udenfor, dukkede de op for at eksekvere afstraffelsen. De, som passede mig op, var blot ikke klar over, at græsk-romersk brydning også kunne dyrkes andre steder end på en brydemadras. Overmagten var dog for stor, og jeg måtte spæne ned til politistationen ved grænseovergangen. De var heldigvis hurtige, og fik standset de lokale afstraffere.

Et hit i Hit House

I København havde vi nogle helt specielle oplevelser.

Udover at frekventere Nyhavn-17, var vi så heldige, at spille i mekkaet over alle mekkaer i Danmark: Hit House på Frederiksbergallé.

Vores tur til det københavnske startede med, at vi boede på Hotel Ansgar på Vesterbro. Der måtte personalet høfligt,

men bestemt bede os om, at vi ikke lod os se i vinduerne. Nedenfor stod der nemlig en hel del piger, som skabte en masse støj og hyleri, hvis vi kom for tæt på vinduerne. Vi syntes, det var hyleskægt, og følte os som The Beatles.

Vi blev næste dag tvangsforflyttet til indkvartering i en lille villa i Hedehusene. Hvem huset tilhørte ved jeg ikke, men det var en fremragende base for os.

Under alle omstændigheder opnåede vi, at spille i Hit House, og vi oplevede den berømte scene hele to aftener. Det var sammen med The Defenders, The Hitmakers og Peter Belli & Les Rivals, men vel at mærke uden, at vi blev buh'et ud.

Det var der ellers mange jyske bands, der havde prøvet, men vi må have været gode nok for det forvænte publikum, og måske var vi også frække og uimponerede nok, så vi blev godkendt af det københavnske publikum.

Ikke nok med det. Vi fik blandt andet også den opgave, at vi skulle spille inde i Tivoli på Taverna.

Så turen til København er helt sikkert, en tur vi stadig er stolte af.

Motown

Jack and The Rippers havde egentlig altid spillet tresser pigtråd, som de fleste andre bands, men vi ændrede på et tidspunkt stil til motown med Four Tops, som de store forbilleder. 'Reach Out, I'll Be There' og 'Loving You Sweeter Than Ever' og mange andre, som stadig kan fænge os.

Det var Tommy Hansen, der kunne 'lure' de specielle akkorder i disse numre, og stilen lå ligesom til os. Uden Bø's trommespil og Steen Linds basspil, var det aldrig lykkedes, for rytmegruppen havde fanget motownstilen, og havde dygtigheden. Og så var der selvfølgelig Tommy.

Outtro

Mange år efter - under et arrangement i Kilden med 'Ægte Horsens 60'er Pigtråd' - kom en mand backstage for at hilse på os. Det var som en røst fra fortiden.

Han kunne huske, hvilke guitarer vi spillede på tilbage i tresserne, hvilket tøj vi havde på, og hvilket udstyr vi hver især havde spillet på.

Han kunne også berette, om et job vi havde i en eller anden hal, hvor vi skulle spille på to scener skiftevis med The Lollipops.

Vi havde spillet vores første sæt, men Lollipops kunne ikke få plads på deres scene.

Så var jeg åbenbart gået til mikrofonen og sagt: - Hvis I ikke går ned nu, spiller Jack and The Rippers ikke mere!

Det hjalp.

Jeg kan kun svagt huske det, men må gå ud fra, at manden havde ret. Et sjovt besøg var det under alle omstændigheder.

Apropos The Lollipops. De havde ingen bassist, men spillede udelukkende på to guitarer og trommer. Det kan man bare ikke høre på deres pladeindspilninger, for der er pludselig bund i det de spiller. Ergo er der en bassist med i spillet.

Min far, som i den grad var negativ overfor mit spilleri i tresserne, blev pludselig en stolt far. Til et fødselsdagsselskab i København i 2000, var der en person blandt gæsterne, som pludselig spurgte ham: - Du kommer fra Horsens. Kender du så et band, som hed Jack and The Rippers?

Far lavede gevaldigt op, og svarede rævestolt: -Ja da, dem spillede min søn med.

Tiden læger skam alle sår.

Jeg slap ikke musikken helt før i 1970'erne, men spillede et par år i et band, som vi kaldte 'Fuselfri' uden at jeg, helt bevidst, vil komme nærmere ind på musikgenren. Vi havde lejet det gamle forsamlingshus i Torp, med masser af levende frøer nede i toiletterne i kældere. Salen blev brugt til badminton og lejligheden på førstesalen til noget helt andet.

Det var med Vagn fra The Mods på bas, Preben Christensen på keyboard, mig selv på guitar og - så naturligvis med Bø på trommer.

Det var anden periode, vi spillede sammen.

Tredje gang var fra 1991-1994, og da vi havde spillet vores sidste sæt til et stort arrangement, lagde Bø trommestikkerne meget bestemt fra sig, og sagde: - Nu er det slut, og du må love ikke overtale mig igen Kurt.

Det har jeg holdt, men det er en helt andet historie.

Preben og jeg fortsatte lidt endnu, men udelukkende for sjov skyld. Vi dyrkede den toastemmige sang med primært Everly Brothers numre. Det var sjovt, men jeg besluttede, at holde en pause. Den kom til at vare indtil 1991.

En velfortjent pause, som varede i 21 år, og gav mig bløde fingerspidser igen.

Og ny energi til en ny periode ...

